

Hostmörket

ett rollspelsscenario till borås spelkonvent 18
av anders hallberg & the good ole boys

INTRODUKTION

Välkommen till Höstmörker, en skräckfylld berättelse som utspelar sig hösten 1941 på en liten ö utanför den Halländska kusten. Spelarna tar rollerna som medlemmar i en arkeologisk expedition som ovetandes dras in i en fasansfull historia och inser efter hand (kanske försent) att platsen bär på dunkla hemligheter djupt begravda under jord. Scenariot bygger en hel del på interaktion med de spelledarpersoner som figurerar i scenariot (öborna) och kommer därför att kräva att spelledaren sätter sig in i vilka de är och vilka motiv de har. Vidare eftersträvas en gradvis stegrande skräckstämning. Från att i början vara en lättsam humorbetonad stämning bör scenariot efter hand byta form för att mot slutet förvandlas till en mardrömsliknande och vettsberövande berg-och-dalbana. Att spela scenariot fullt ut kan tänkas ta ganska så lång tid. Därför presenteras mot slutet ett antal alternativa händelser som vid behov kan användas (eller struntas i) beroende på vilken tid du har på dig. Det är (som alltid) upp till dig som Spelledare att bedöma vad du tycker behövs för att bygga upp en hygglig stämning. Ta bort, ändra, lägg till efter egen fri vilja!!!

Att avslöja och lyckas motarbeta den onda plan som de mörka makterna skissat ihop i scenariot kan tyckas vara ganska så svårt, och så är det! Att gå ur Höstmörkret fullt frisk, oskadad och utan ärr i själen är heller inte särskilt sannolikt (eller kul..?) Tanken med scenariot är att rollpersonerna skall ställas inför krafter de egentligen bara kan darra och ge efter inför men ändå kämpa för att kanske åtminstone komma undan med livet i behåll... Jag avslutar introduktionen med att citera en ramsa från 1600-talet som generationer av sjömän - skandinavier, tyskar, holländare - redan i unga år fick lära sig: *"Lässoe, Nidung und Anholt macken dat menig stürman nict wert olt"*

Med särskilt tack till Karen, Magnus och Björn för goda tips och support! Välkommen i land på Nidingen!

Anders Hallberg, september 2000

SYNOPSIS

Under slutet av 1800-talet finner en missionär under sina resor i Afrika en uråldrig fetisch innehållandes själen från en ondskefull Medicinman. Prästen blir besatt av Medicinmannens själ och för med sig statyetten hem till Sverige. Under resan dödas hela besättningen av Medicinmannen och fartyget slås sönder mot klipporna utanför den lilla fyrön Nidingen. Fyrpersonalen hittar den ilandflutne döde prästen som de begraver. De hittar också dennes tillhörigheter och därmed fetischen.

Fyrvaktaren blir besatt av demonen och förbereder en besvärjelse för att nedkalla den fasansfulle guden Nyogtha. Innan han lyckas blir han dock påkommen av sina assistenter som lyckas ta kål på fyrvaktaren. Denne begravs tillsammans med fetischen under rasmassor i en underjordisk kammare.

Historikern och författaren Eugen Östling reser under som-

maren 1941 till ön Nidingen utanför Kungsbacka tillsammans med sin assistent Smith för att arbeta med en bok. Han finner spår efter det som inträffat tidigare på ön och kallar på sin gamle vän, professor Hammar och dennes sällskap för att hjälpa honom reda ut Nidingens fullständiga historik. Innan dessa hinner anlända blir Östling besatt av Medicinmannen och mördar sin assistent utan övriga öbors vetenskap.

Hammars sällskap anländer till Onsalahalvön i september samma år och hämtas med båt ut till Nidingen. Där kan de stifta bekantskap med de ovetande öborna. Den besatte Östling lurar sällskapet att det finns en hemlig skatt begravd för att de skall hjälpa honom röja ur den gamla ritualkammaren. Första dagen bjuds de på en middag hos fyrvaktaren och kan stifta bekantskap med samtliga öbor. Andra dagen påbörjar de grävandet och kommer en bit ner i underjorden. Under natten dyker en illvillig skattletare upp, men denne faller offer för medicinmannen och återkommer senare som en levande död. Tredje dagen når de botten på hålet och finner spår från händelserna för 60 år sedan. Under natten röjer Östling/medicinmannen ur botten på hålet och slutför besvärjelsen. I samband med det tar medicinmannen fysik form. Detta öppnar också en gång i gropens botten. Denna gång leder sällskapet under morgonen den fjärde dagen till en av den gamle fyrvaktarens hemliga kammare där de kan finna ytterligare bevis för vad som skett på ön samt råka på en fasansfull levande död som attackerar dem. Kaos bryter ut på ön när Östling slutför ritualen. Några öbor kan falla offer, expeditionsmedlemmarna kan komma över fetischen och eventuellt förstöra den. Under dramatiska former stiger Nyogtha ner och försöker hämta själarna, något som tar kål på Östling och driver de överlevande till långvarig galenskap...

HISTORISK BAKGRUND. FAS 1: MISSIONÄREN

Det var under märkliga omständigheter som den svenske missionären Axel Eriksson kom över fetischen under sina resor i Afrika. Närmare två veckors färd genom oländig vildmark och längs strida floder hade fört den orädda gudsmannen och hans följe till de mest avlägsna platserna av Kongos inland. Möjligheten att sprida herrens ljus över Afrikas ännu icke upplysta urbefolkning skänkte honom enorm sinnesfrid och fick honom att ta risken att färdas dit ingen vit man förr satt sin fot. Den 13 januari 1875 nådde han så sitt mål för färden, en avlägsen by befolkad av ett primitivt skogsfolk. "Nyogtha" hade befolkningen i grannbyarna viskat med skräck i rösten. "Namnet på en primitiv och kraftfull skogsgud" löd tolkens förklaring som svensken senare nedtecknade i sin dagbok, något som senare skulle visa sig stämma, men på ett sätt som ingen kunde ana. En mörk och tillsynes ogenomtränglig låg dimma svävade bland de små trähyddorna och skänkte ytterligare ödesdiger stämning åt platsen. *"En plats så tom såväl på lif som på Guds lius. Det tycks mig som om Djäfvulen sielf nedstigit och utplänat alla spår af mensklighet. En djup kiensla av oro fyller min lekamen och allt hopp om att finna lif på denna*

gudsförgietna plats är nu försvunnet." Efter att nogsamt ha genomsökt den tysta och tillsynes övergivna infödingsbyn fann man i utkanten en nedgången hydda vars innanmäte uppfylldes av en stor burliknande konstruktion. Egendomliga tecken syntes inkarvade i väggarna och på det stampade jordgolvet. Bakom det fängslande trägallret liggandes på en bädd av törnen fann den förbluffade missionären den märkliga och skrämmande fetischen. En knapp meter hög, tillverkad i mörkt trä och belamrad med skrämmande symboler och medaljonger tycktes den utstråla negativ energi och mörker. Vad som fick den förbluffade prästen att föra med sig den ogudaktige figurinen står ingenstans att finna i hans noteringar men hans följeslagare kunde notera en markant förändring i hans beteende.

När Axel Eriksson den 12 mars 1880 steg ombord på segelfartyget *The Mermaid* som tog honom från Kinsjassa, Kongostaten till London var det som en deprimerad och nedbruten man, plågad av ångest och jagad av mardrömmar...

FETISCHEN

I hundratals år har Medicinmannens själ levt i statyn. Efter ett liv tillägnat dyrkan av mörkerguden Nyogtha genomfördes en ohygglig ritual där Medicinmannens själ tog sin boning i den vedervärdiga fetischen. Till en början dyrkad och upphöjd, men så småningom fruktad och hatad levde den förvridna själen alltjämt i sin kropp av trä. Med tiden utvecklades förmågan att kunna färdas bortom denna, att kunna ta andra kroppar i besittning. Förmågan att kunna förtära människosjälarna genom att sluka deras skuggor. Förmågan att växa sig allt starkare för att med jämna mellanrum frammana och överlämna offren till den mäktige guden Nyogtha...

FAS TVÅ: FYRVAKTAREN

"Vi har en förlisning vid Malön!" De orden fick manskapet på den Halländska fyrvaktarön Nidingen på fötter under en av de värsta stormnätter i mannaminne. Ledda av fyrvaktare Alfred Antonsson rusade fyrbiträden Erik Månsson och Karl Bergman samt extra fyrbiträdet Mats Matsson ut i snötjockan för att försöka undsätta de nödställda sjömännen. I det knappa ljuset som genererades från mannarnas stormlyktor och i skenet från de mäktiga tvillingfyrarna skymtades intet från revet, men bortom den vrålande vinden kunde de höra ljudet från ett fartyg som slogs i bitar någonstans därute.

Ett nästan organiskt kompakt mörker hindrade mannarna från att kunna se eller göra något åt denna knappt omskrivna förlisning den 28 december 1882.

När stormen efter ett dygn bedarrat fann man de sorgliga vrakresterna av det brittiska ångfartyget *S/S Mary Anne*, men den enda kropp som flöt iland var den från en död präst. Fyrvaktare Antonsson noterade förbluffad att den svårt tilltygade kroppen hade flera anmärkningsvärda egenheter. Huden var askgrå och såväl hår, naglar, tänder och ögon var svarta som natten, Det nästintill oidentifierbara ansiktet var dessutom för-

vridet i en skräckinjagande grimas. Vidare funderade han över övriga sjömäns märkliga försvinnande samt den blygsamma mängd vrakgods som flutit i land.

Då man för tillfället var tämligen isolerade på ön beslutade man sig för att begrava den obehagliga kroppen. Nästan en månad senare bärgade man det första föremålet från förlisningen. Det var en demolerad koffert som fyrbiträde Månsson observerat drivit in på några meters djup som sedermera fiskades upp och visa sig härröra från Mary Annes undergång. Kistan visade sig innehålla Axel Erikssons sista tillhörigheter: Kläder och korrespondens samt några märkliga artefakter från Afrika, däribland den vidriga fetischen från vilken fyrvaktaren kände en märklig dragning...

Den följande tiden kunde öborna följa Fyrvaktare Antonssons gradvisa dekadans. Han plågades svårt av mardrömmar och var snar till vrede och aggression, sena nätter tillbringade han i det östra fyrtornet vars källare bestående av naturliga grottrum och gångar genom åren använts som lagerutrymme och kolkällare och som han nu inrett till sitt privata arbetsrum. I själva verket var nu fyrvaktaren i medicinmannens våld. På samma sätt som fetischen tidigare snärjt den olycksalige prästen hade den nu besatt ännu en kropp som den nu började använda som instrument för sin plan. Efter år av ondskefulla värv var snart tiden inne att återigen frammana mästaren Nyogtha. Medicinmannens själ verkade i sin nya boning och förberedde den slutgiltiga ritualen. Stenar placerades ut i egendomliga mönster på ön, en offerkammare inreddes och från kammaren under fyrtornet spelades hypnotiska rytmer på nätterna. De tre fyrvaktarfamiljerna på Nidingen började drömma vidriga drömmar om levande mörker. Den 5 december 1883 nedtecknade Fyrvaktaren sina sista förvirrade tankar. Utbrottet från vulkanen Krakatau i Indonesien (26 augusti samma år) fick stora mängder fint stoft att täcka himlen även över hela världen och i det rödaktiga skenet såg han till sin fasa hur hans vanliga skugga hade sällskap av ytterligare ett tjugotal. Detta funderade han över i sina sista förvirrade noteringar. De rådiga biträdena Månsson, Bergman och Matsson sökte upp Antonsson, konfronterade honom och försökte förgäves tala honom tillrätta. Då denne vägrade förklarade Månsson att man nu tagit ifrån honom befälet och så fort höststormarna lagt sig ämnade köra honom och hans familj i land. Den vid det här laget vansinnige Antonsson svarade med hänskratt och vrålade att ingen skulle komma undan levande.

Morgonen efter hittades Månsson död i sin säng, enligt vad man erfor avliden i sömnen. Stormen tilltog och trots att det var dag låg ett tjockt mörker över det vilda havet. Samtidigt som de livrädda och förtvivlade familjerna låste in sig i sina hus återvände Bergman och Matsson, nu beväpnade med jaktgevär, till fyrtornet där den besatte fyrvaktaren barrikererat sig, nu i färd med att slutföra besvärjelsen. Efter att med våld forcerat ytterdörren tog de sig ner i fyrens källare och fann till sin stora förvåning ett antal sedan tidigare okända rum och trånga mörka gångar. När de slutligen fann den nästan nakna och

vansinnige Antonsson i sin heliga kammare med nedsotade väggar såg de till sin fasa att denne förvandlats på samma sätt som den döde prästen som de funnit tidigare. Med kolsvart hår och ögon fyllda av mörker satt han framför fetischen spelades förtrollande rytmer på sin trumma sjungandes ett entonigt hypnotiskt mantra tillägnat skuggmästaren Nyogthta. Plötsligt slutade musiken och förlamade av förvåning och skräck såg de hur den vidriga uppenbarelsen som nu tycktes utstråla mörker långsamt reste sig upp. Talandes en blandning av uråldriga afrikanska språk och uttalandes sedan länge bortglömda förbannelser gjorde han ett utfall mot den chanslöse Bergman. Med ett vidrigt vrålände omslöt dennes kropp av ett kompakt tillsynes organiskt mörker som efter några sekunder strålade ihop med fyrvaktaren vars svarta aura för ett ögonblick tycktes än mer kompakt. Samtidigt som Bergmans döda kropp träffade marken och hela kammaren fylldes av ett triumfatoriskt vrål höjde det tjugofemåriga extra fyrbiträdet Mats Matsson sitt gevär och avfyra med några sekunders mellanrum fem 10,15-millimeters kulor mot sin chef och för några veckor sedan vän och förebild. Stilla bedjandes "Fader Vår" kunde han sedan se hur kroppen med en vidrig grimas livlös föll till marken och hur för ett ögonblick ännu en gestalt lösgjorde ur det mörker som nu strömmade ur den döende Antonsson. I några sekunder skådade han medicinmannens sanna skepnad och såg hur denne efter att ha formats av svärta flöt ut i en dimma som snabbt förtärdes av fetischstatyn. Marken skakade liksom av detonationer och den omtöcknade unge mannen tvingades rusa genom de mörka gångarna för att inte omkomma i det kollapsande grottsystemet.

De fann honom morgonen efter, sittandes framför det högresta fyrtornet, blek och tyst. Stormen hade bedarrat och då undsättningen äntligen kunde ta sig ut till Nidingen var det med sorg man kunde konstatera att tre goda män mist livet och en sitt förstånd under omständigheter som aldrig riktigt klargjordes. Fartygsförslinigen kom aldrig att riktigt utredas, ny personal med familjer skickades till ön, den unge Matsson blev kvar och tillfrisknade så småningom, men aldrig tillräckligt för att minnas den fullständiga sanningen. Incidenten med den vansinnige Fyrvaktaren tystades ner av familjerna och man diktar ihop en historia: "Fyrvaktaren och biträdena var på fisketur i en mindre båt. Rensnålen till motorlampan bröts av i munstycket, så båten gick inte att starta. Under tiden drev snipan allt längre ut från land. Och på stranden stod de nödställdas fruar och barn och såg hur männen, en efter en, försvann i vattnet och drunknade..." De enda som känner till detaljer om incidenten 60 år senare är just Matson och dennes brorsdotter Dagmar Sundin som båda lever på ön. Då den förstnämnde nu uppnått en ålder av 91 år har åren och de fasansfulla händelserna i det förflutna kommit ikapp den gamle mannen och långsamt drivit honom till galenskap och förvirring. Den sistnämnde, en bitter sjömansänka har heller inget intresse av att dra upp gamla bortglömda fador

från förr, utan vårdar sin farbror i stillhet.

FAS 3: HISTORIKERN

En strålände sommardag den 28 juli 1941 anländer historikern och författaren Eugen Östling till ön Nidingen tillsammans med sin assistent och följeslagare Hans Smith. I färd med att kartlägga historiens nedslag längs Hallandskusten för en kommande bok i ämnet intresserar han sig för de stenrösen vid vilka man nyligen funnit flertalet intressanta föremål, såsom t ex yxor och andra redskap han misstänker kan spåras tillbaka till järnåldern.

Efter korrespondens med fyrvaktare Gustaf Hielm ordnar han inkvartering i ett av de tre boningshusen. Efter noggsamma undersökningar väcks hans intresse för öns tusenåriga historia och han påbörjar tillsammans med Smith enklare exkavation av ett stenröse på öns norra sida. Han förbryllas över de märkliga stenformationer som utplacerats av den vansinnige fyrvaktaren för närmare femtio år sedan och då han inte kan finna någon logisk förklaring till dess ursprung författar han ett brev till sin gamle vän och kollega professor Hammar som han vet har några veckors ledigt efter föreläsningar i Göteborg. (Handout #1) Den 3 augusti skickar han sin assistent för att köpa förnödenheter och posta Hammars brev i Varberg och fortsätter ensam sin planläggning av ön och dess mysterier.

En lätt storm blåser upp och han skall just avbryta för kvällen då han noterar att marken tycks ha rämnat i närheten av ett röse, liksom en igenrasad underjordisk kammare. Plötsligt ger marken vika. Den olycklige professorn faller handlost ner i underjorden och slås medvetlös mot stengolvet...

När Hans Smith hämtas av biträde Werner ett dygn senare uppsöks han av professor Östling på sitt rum och hinner notera en lätt förändring i dennes beteende innan han överrumplas av en plötslig attack från den gamle, vars ögon nu förvidits av kolsvart uråldrig ondska... De övriga invånarna på ön anar inget. Det är bara den småtokige gubben Matsson som mumlar tyst för sig själv i sin rullstol.

Medicinmannen har efter nästan sextio års slummer funnit en ny värd och ämnar fortsätta där han så nesligt blev avbruten. Han finner dock till sin stora frustration att urladdningen vid hans förra värds död fått ritualgrottan under det östra tornet att raseras fullständigt. Han ämnar försöka gräva ut de viktigaste delarna av denna, gömmer Smiths packning och ljuger för fyrvaktarens familj om Smiths frånfalle. "Han har rest för att hälsa på släktingar i Västergötland..." blir förklaringen som ingen har orsak att betvivla. Den ende som känner till att Smith återvänt till ön efter sitt besök på fastlandet är biträde Werner, men i sin enfald reflekterar han inte över detta faktum.

Östling lyckas dessutom skaffa sig tillträde till det sydvästra fyrtornets källare där han installerar sig. Han använder sig av samma nyckel för att komma åt östra tornets källare där bakom en igenmurad vägg rasmassorna finns. Vis av tidigare

erfarenhet försöker den onde afrikanen att agera något mer försiktigt och att denna gång inte underskatta sina motståndare.

Under tiden förbereder professor Hammar och hans grupp sig för en behaglig resa till Nidingen och för några veckors trivsam vistelse under semesterliknande förhållanden. Fortfarande lyckligt ovetande om de fasor som väntar dem under några höstdagar 1941.

NIDINGENS HISTORIA

Längs den svenska kusten finns åtskilliga platser som blivit kända eller okända för sina många fartygsförlisningar, men av alla beryktade skeppskyrkogårdar har Sveriges första fyrplats Nidingen i alla tider tagit en särställning. Här följer en uppspaltad historik över Nidingens historia. Ingen av händelserna spelar någon central roll för scenariots utveckling men sätt dig ändå in i dem någorlunda och läs gärna upp valda delar för spelarna innan spelstart. (Naturligtvis har de flesta av dem ägnat sig åt bakgrundsforskning). Andra historiska noteringar kan de bl a finna om de studerar dokumentationen på fyrvaktarens kontor.

1622 Danske kung Christian IV befäller Hallands länsherre Mogens Gyldenstjerna att låta uppsätta ett sjömärke på Nidingen.

1624 Fyrplatsen på Nidingen anläggs av Wigel Auchus och Michel Jungmand. Fyren drivs av stenkol.

1629 För att lättare kunna skilja Nidingen från andra fyrar i området uppförs fyra vippfyrar på Nidingen, under överinseende av Jens Pedersen Grove.

1645 Vid freden i Brömsebro övergår Nidingen i Svensk ägo, och blir Sveriges första fyrplats. Siste danske fyrförvaltare är Peder Jensen.

1676 Fyren släcks under kriget mot Danmark -1680, och Nidingen skövlas av danska trupper.

1689 Vippfyrarna har förfallit genom bristfälligt underhåll av Michel Mårtenson Lund, och ersätts av vanliga fyrlyktor placerade direkt på marken.

1717 Då fyrkostnaderna blivit alltför betungande för svenska kronan, befäller Karl XII att fyren skall släckas, och fyrpannorna skall föras till Halland.

1719 Fyrningen kommer åter igång på Nidingen.

1766 En mistklocka placeras på Nidingen, vilket gör det möjligt att uppskjuta nybyggnad av fyren. Nidingen blir veterligt den första fasta fyrplats i världen med ordnad mistsignalering.

1832 Nya fyrar börjar uppföras. Fyrsystemet är enligt det nyaste systemet, Polheimers-Löfwenörns system.

1834 Besiktning av de nyuppförda fyrbyggnaderna genomförs, Fyrvaktarnas hus blir även vinterbonat.

1834 15 december, första gången de båda nya fyrarna tänds.

1846 Fyrtornet byggs om till dubbla höjden och linsapparater och rovoljelampor installeras. Fyren får en ljusstyrka om 900 Hefnerljus.

1846 19 maj, sista gången det eldas med kol på Nidingen.

1873 Nidingen utrustas med framladdningskanoner för mistsignalering. 3 stycken tolvpundiga kanoner.

1883 Nidingen får en ångsiren för mistsignalering vilket gör klockan överflödig.

1884 Nya lampnåbbar med tre veckor insätts. Man övergår också från rovolja till fotogen i fyren. Ljusstyrkan ökas 2,5 gånger till 2500 Hefnerljus.

1886 Mistklockan avvecklas.

1890 En von Otters klippapparat monteras i det sydvästra fyrtornet.

1905 Nidingens fyrar förses med luxlampor, varvid ljusstyrkan fyrdubblas, till 10000 Hefnerljus.

1911 En röd sektor omfattande Lillelandsrevet anordnas från den östra fyren.

1914 Ångmaskinanläggningen för mistsignalering byts ut mot motorer och luftkompressorläggning jämte siren för komprimerad luft.

1930 Ett nytt hus för fyrmästaren byggs och de två andra husen moderniseras.

1940 Sirenen byts ut mot en tyfon driven med komprimerad luft. Sirenen avger vid drift en ljudstöt om sex sekunder varje minut.

SAMMANSTÄLLNING ÖFVER INNEHAVARE AF ÄMBETET FYRFÖRVALTARE Å NIDINGEN:

Jens Pedersen Grove	1631 till 1639
Peder Jensen	1639 till 1646
Caspar Otto Sperling	1646
Bengt Hansson	1646 till 1649
Marcus Larsson.....	1649 till 1657
Michel Wernle	1657 till 1660
Caspar Schmidt	1660 till 1670
Maria Sofia de la Gardie.....	1670 till 1676
(Fyrarna släckta)	1676 till 1680
Michel Mårtenson Lund.....	1680 till 1695
Marcus Wernle	1695 till 1707
Anders Börjesson Gathe	1707 till 1710
Christin Larsdotter	1710 till 1717
(Fyrarna släckta)	1717 till 1719
Christin Larsdotter och JB Calléen.....	1719 till 1722
Fogden Thorin och kaparkapten Sven Nilsson.....	1722 till 1723
Överstelöjtnant Johan Baltzar Calléen	1723 till 1732
Johan Busck	1732 till 1747
Skånska Stenkolsverket	1747 till 1763
Peter Bagge.....	1763 till 1766
Sven Schale och Nils Lindahl	1766 till 1767
Sven Schale.....	1767 till 1786
Lotsuppsyningsmannen i Onsala	1786 till 1796
Major Lars Malmsten	1796 till 1801
Greve Eric Ruuth	1801 till 1811
Anders Gedda.....	1811 till 1820
Zakarias Berggren och A Börjesson.....	1820 till 1834

Hans Petter Berg	1834 till 1865
Alfred Antonsson	1865 till 1883
Carl Viktor Nordling	1884 till 1907
August Hermansson	1907 till 1916
Olaus Olsson	1916 till 1938
Gustaf Hielm.....	från 1938

NIDINGEN OCH DESS OMGIVNINGAR - EN ÖVERSIKT

Nidingen är belägen syd-sydväst om Kungsbacka, ungefär 3/4 mil ut i havet sydväst från Hällsundsudde, som är den sydligaste udden av fastlandet väster om Kungsbackafjorden. Ön Nidingen är inte särskilt stor. Den är ungefär en kilometer lång och endast 300 meter som bredast. Någon gång kring 500-talet ekr steg skapelsen upp ur havet tillsammans med en stor mängd kringliggande diaboliska rev. Ön är tämligen flack och uppenbar sig som ett kalt skär. Det finns inga träd eller buskar på Nidingen, men mellan de stora stenfälten väl ett antal praktfulla gräsängar.

I väst skådar man den inbuktning i strandlinjen som kallas Kausahamnen. Denna består av en tämligen långgrund vik med vinschanordning med vilken man kan dra upp båtarna på land.

På Nidingens södra sida finns en ca 700 meter lång smal udde bestående av uppkastad klapper- och kullersten. Undervattensrevet, som i en vid båge fortsätter från denna udde ut till Klockfotsrevet, är så grunt att det vid kraftigt lågvatten är nästan torrt hela vägen. Man kan då gå från Nidingen ut till Klockfoten där man kan beskåda rikliga mängder knobbsälar.

Lillelandsrevet sträcker sig rakt i öster till omkring 1000 m från Nidngens östligaste udde, Det har fått sitt namn på grund av att det vid vissa tillfällen bildas ett litet skär kallat Lilleland. Det är oftast format som en halvcirkel eller en långsmal krök. Det kan bli upp till 1,5 m högt och cirka 30-40 m långt. Liksom det kan stiga upp på en natt, så kan det lika plötsligt försvinna, så att man kan fara där det dagen förut varit land, med en mindre båt. Skäret kan ibland ligga uppe kanske en vecka och något längre, men vanligen är det ej synligt så länge. Det kan dröja flera år innan det visar sig, och ett annat år kan det lägga upp sig flera gånger.

Holländarrevet ligger cirka 600 m sydost likaledes från den östligaste udden Det utgöres egentligen av Havrarevets östligaste del, men som det går en ränna på 3-4 meters djup mellan dessa rev har det förra revet fått sitt särskilda namn, efter att en holländare en gång för länge sedan strandat just på den östra delen av revet.

Havrarevet ligger ca 600 m rakt i syd om Nidingen Havrarevets östligaste del, som gränsar till Holländarrevet, består egentligen av ett stenrev som sträcker sig från en mindre udde belägen ca 200 m väster om Nidingens östligaste

udde. Detta stenrev är synligt långt ut i vattnet och vid dess sydligaste del, där revet svänger västerut, avslutas revet med ett väldigt stenblock, kallat Havrastenen, som avtecknar sig långt från stranden. Ursprunget till revet och stenens namn är okänt.

Klockfotsrevet ligger syd och väst om Nidingelandets västligaste udde. Det är på grund av sin stora utsträckning ett särskilt farligt rev. Det består delvis av väldiga blockstensbildningar. Även detta rev har ett friliggande, över vattnet synligt jätteblock, "Klockfotsstenen", även kallad "Norrmannen" sedan en norsk båt rände på blocket i tjocka och gick förlorad.

FYRTORNEN (6 & 7)

De mest utmärkande byggnaderna är naturligtvis de båda stenfyarna. De är Majestätiska sexkantiga skapelser byggda i gråaktig mörk sten och omkring tjugo meter höga. Ovanför fyarnas portar sitter inmurade plattor med texten: "Bygdt 1834 o Påbygdt 1846". När man tagit sig in i något av tornen ser man till vänster den lilla källarporten i mörk ek och ordentligt låst. En nedgången stentrappa med ett rangligt räcke leder upp till en cirkelrund kammare som lysas upp av fönstergluggar. Trappan leder sedan vidare upp till själva fyraggregatet som utgörs av kraftiga luxlampor. Lamporna omges av en fascinerande linsapparat som medelst kraftiga linser förstärker ljuset. (I den östra fyren finns ett rött filter som skapar en sektor av rött ljus mot Lilleland) En dörr leder ut till en balkong från vilken en fantastisk utsikt erbjuds. Det enda förutom det röda skenet i den östra fyren som skiljer tornen åt är källarna.

DET ÖSTRA FYRTORNETS KÄLLARE (7)

En smal trappa utan räcke leder ned i detta dunkla rum utan elektrisk belysning. Mängder av gammal bråte: Lådor, kasserade möbler, gamla linser och lampor från fyarna ligger staplat i högar täckta av spindelväv och damm.

De mesta av föremålen är rent skräp, men en del användbara föremål kan hittas här. Bland annat skymtar prästens gamla koffert fram under röran. I den ligger resterna av några afrikanska artefakter: ett spjut, en dolk, en mask och några färgglada tygstycken. Häri ligger också en komplett men illa åtgången prästklädsel samt ett fotografi på den gamle prästen. (Handout #12)

Bakom en gammal tom hylla som står uppställd mot den norra väggen leder en gammal bortglömd gång, cirka en och en halv meter hög in i mörkret. Väggen har varit igenmurad och man kan se spår från hur någon forcerat den (Östling). En halvmeter in i gången ligger en hög av sönderbrutna tegelstenar och om man kliver in i mörkret bland spindlar och gräsuggor hamnar man snart i en något rymligare skräckinjagande kammare (Se vidare information i scenariot).

DET VÄSTRA FYRTORNETS KÄLLARE (6)**(PROFESSOR ÖSTLINGS BONING)**

En smal trappa leder ner i detta trevligt ombonade rum. En tjock röd matta ligger på golvet och små gulnande gardiner täcker fönstergluggarna. På väggarna hänger tavlor med havsmotiv och en stor sjömanskista står parkerad mot den norra väggen. En säng, en träbänk och ett rangligt skrivbord med en stol står utspridda i lokalen som mestadels lysas upp av ett antal små fotogenlampor. I ett litet skåp förvarar professorn en mängd läkemedel. Bl a finns här lugnande medel och kloroform.

På skrivbordet tronar Östlings skrivmaskin och överallt syns papper, böcker, kartor och dokumentation. Under en lös stenplatta i golvet förvarar Östling den onda fetischen. Då och då plockar han dock fram den och tillbeder den med okända förbannelser och bortglömda hymner.

FÖRRÅDSBYGGNAD (5)

I förrådet (som dagtid vanligtvis står olåst) förvaras en stor mängd material. Allt är i tämligen gott skick och är lätt att hitta.

Här finns bl a: Skyfflar, rep, lampor, hinkar, säckar, tunnor, en gräsklippare, kratta o s v...

I Anslutning till förrådsbyggnaden syns tre cisterner fyllda med sötvatten.

UTEDASS (14)

En välskött träkonstruktion med tre dörrar utrustade med små hjärtformade hål. Även de mest känsliga kan besöka dessa toaletter, då de är välparfymerade och töms förhållandevis ofta

SJÖBODEN (8)

Ett litet båthus fyllt med en mängd föremål. Här kan man hitta: åror, fiskenät, bojar, segel, en defekt båtmotor, en roddbåt, flytvästar, en vattenpump med tillhörande brand-, och bevattningsslangar.

JORDKÄLLAREN (9)

bakom en trädörr under en liten kulle strax utanför gårdesgården ligger jordkällaren. Den är förstärkt med betong och ombyggd för att kunna tjäna som skyddsrum. En ordentlig järnport, läsbar från insidan skymtar fram. Mörk och kall och tämligen rymlig är den utmärkt förvaringsplats för diverse matvaror.

KRUT OCH FOTOGENFÖRRÅD (10)

En låg byggnad ordentligt tillbommad. På dörren syns en varningssymbol för Explosiva Varor. Krutet förvaras i ett stort antal trätunnor och är sedan länge oanvänt och av tämligen dålig kvalitet. Fotogenet förvaras i dunkar av metall och är fortfarande brukbart.

MISTMASKINHUSET (2)

Ett tegelhus med påbyggt utkikstorn. I byggnaden syns spår av rör från den nu nedmonterade ångmaskinen. En rejäl motor med tillhörande luftkompressoransläggning är nu kopplade till sirenen som ses sticka upp på taket.

KANONERNA (11)

Tre rekorderliga mistkanoner i tungt svart gjutgods står utplacerade längs havslinjen. Gräs växer vilt omkring dem och de ser oanvända ut.

DET STORA BOSTADSHUSET (3) - SE SEPARAT KARTA

Upprest 1832 och ombyggt 1870 är detta Nidingens största boningshus. Huset är i gult tegel och står stabilt på gårdsplanen intill det västra fyrtornet.

Köken: Enkelt utrustade med vedeldade spisar och med små matbord med enkla stolar.

Malte Mårtenssons rum (rum c): Ett tämligen ostädad rum som osar svagt av cigaretttrök och instängdhet. Gardinerna är fördragna för fönstren och i dunklet skådar man en obäddad säng. I en garderob förvarar Mårtensson några minnen från sitt liv som kriminell: Några knivar, ett knogjärn och en blydagg. På golvet ligger några ihopknycklade försök till kärleksbrev till fröken Palm. (Handout #6) I ett senare skede av scenariot kan man också hitta de foton som Pelle Åtting tog från sin båt. (se scenariot)

Mats Matssons rum (rum e): Ett enkelt möblerat rum med en säng och ett bord. På väggarna hänger skeppskartor och fotografier från förr. På väggen ovanför sängen hänger hans gamla jaktgevär, ett Jarmann framstocksgevär från början av 1880-talet (kaliber 10,15 mm). Dagmar Sundin ser till att hålla rummet välstädat.

Dagmar Sundins rum (rum a): En välstädat och ombonad kammare. Mängder av gröna växter frodas härinne.

Radiatorum (kök b): Ett litet kyffe som tidigare tjänat som kök, nu utrustat med en enkel kortvågsradio på ett rangligt skrivbord. På en anslagstavla syns diverse sjökartor och anropsfrekvenser. Skrivbordet belamras med slarviga noteringar och diverse loggböcker. Den som rotar runt här kan hitta en historisk förteckning över förlista fartyg i Nidingens omgivning (Handout #9).

Smiths rum (rum g): Ett litet enkelt möblerat rum med en matta, en säng och ett skrivbord. Här bodde Östlings assistent till den 4 augusti då han blev mördad. Östling har avlägsnat alla tillhörigheter. Om man flyttar på mattan ser man i golvet spår efter en mörk fläck. (blod)

Övervåningen (ej karta): Det låga taket göra att en normallång person måste huka häruppe. Sex enkla bäddar står utplacerade i de lokalen. Här sover det arkeologiska sällskapet.

DET MINDRE BOSTADSHUSET (1)**(DEN GAMLA FYRMÄSTARBOSTADEN)**

Uppfört i gulaktigt tegel 1852 som bostad till dåvarande fyr-

mästaren tjänar huset sedan 1930 som biträdesbostad. Byggnaden inrymmer tre förhållandevis enkla rum och kök.

Erik Werners rum: Ett enkelt möblerat rum som doftar starkt av tobak. Överallt står små miniatyrskropp och fartyg förstklassigt modellerade av Werner. I en liten bokhylla står sjöfartslitteratur och i en koffert förvaras flera flaskor prima rom och whisky.

Fröken Palms rum: Ett ombonat rum som kombinerar Fröken Palms boning och skola. En svart tavla sitter på väggen och ett lågt bord med sex stolar står i mitten av rummet. Ett skrivbord vid bordets kortända tjänar som kateder. En välbäddad säng står i hörnet.

FYRVAKTARBOSTADEN (4)

Detta hus som tillskillnad från de andra boningshusen är uppfört i trä inhyser fyrvaktare Hielm med familj. Byggnaden är något större än den gamla fyrmästarebostaden och innehåller förutom sovrum, fyrvaktarens kontor och kök en elegant möblerad matsal. Detta rum är det enda stort nog att samla alla öbor på samma gång. (Nätt och jämnt) Ett långbord i ek med präktiga kandelabrar täcker upp halva rummet, väggarna täcks av tavlor med havs- och båtmotiv. På spiselkranen står en skrämmande afrikansk statyett. (Handout #11) Om man undersöker den kan man finna ett brev inuti, skrivet av den besatte missionären. (Handout #3)

Dessutom förvarar fyrvaktaren litteratur och dokumentation på sitt kontor. T ex listan över tidigare fyrvaktare (Handout #16) här finns också öns enda telefon, en hembränningsapparat och i ett ställ två gevär av Mausermodell.

PRÄSTENS GRAV (12)

Belägen på en steril platå på den östra udden och lagd i östvästlig riktning. Graven har en stor vitaktig sten upprest vid huvudgården i öster. Under stenarna vilar resterna av den ilandflutne prästen. Hans vittrande skelett är kolsvart och av prästkappan återstår bara multnande rester. I händerna kramar skelettet vad som varit en gammal bibel. Det enda som återstår är läderpärmens som bär spår av ett inristat Nyogthatecken. (Handout #13)

GRÄVPLATSEN (14)

Se scenariot för mer information

PERSONGALLERI

Fyrvaktaren: Gustaf Hielm, 49

Hielm har innehaft ämbetet fyrvaktare i tre år. Lika nitisk, ordningssam och auktoritär han är som yrkesman, lika vänlig och trevlig är han i socialt umgänge. Hielm håller ordning på Nidingen och ser till att hålla obehöriga borta från fyrområdet under arbetstid. Han känner inte till någonting om fasorna för 60 år sedan, förutom att dåvarande fyrvaktaren och två biträden avled i en tragisk drunkningsolycka. Fyrvaktaren är tuff och kommer att behålla lugnet scenariot igenom.

Fyrvaktarens Fru: Märta Hielm, 47

En äkta husfru med allt vad det innebär. Vänlig men bestämd, det sistnämnda särskilt mot barnen.

Fyrvaktarens barn: Olle, 14, Ebba, 12, Gunnar 4

Ljusa, solbrända och (relativt) väluppfostrade.

Till barnaskaran räknas också Arvid 24 som är utflugen och studerar Ekonomi i Göteborg.

Öns yngre befolkning är naturligtvis en källa för bra för att inte använda sig av när det gäller att skapa komik och/eller dramatik. Naturligtvis kommer de att cirkulera kring fyndplatsen och ställa till med bus och oreda med irritation till följd. Särskilt kul är att låta dem rikta in sig på den som har kortast stubin och redan är en smula uppretad. "Fajbror Fridh, vad händer om jag skruvar på den här kranen...?, Titta fajbror Fridh! Dina kläder flyter ut på havet!!!"

Krabor och maneter kan också dyka upp på oväntade ställen... En dag hör de hur barnen springer runt och jagar varandra (för ovanlighetens skull??). Någon lägger plötsligt märke till hur Olle istället för ett träsvärd svingar ett kolsvart människoben i luften. Vid undersökning visar det sig vara ett kraftigt lärben, totalt genomsvalt. Om han tillfrågas berättar han att han funnit det ute vid prästens grav. (Mycket riktigt är det en del av missionären Eriksson som barnen sett sticka upp ur gräset).

Fyrvaktarbiträde Erik Werner, 34

Glad och trevlig, lite långsam i tanke och tämligen nervöst lagd. Denne ungarl röker ständigt på en kritpipa en illaluktande tobak. Hans stora passion i livet är fartyg och han är en mycket skicklig modellbyggare. Han har funnits på ön i sex år och känner inte till något om händelserna för 60 år sedan. I hans ägo fanns det mynt som Eugen Östling använder som "bevis" gentemot sällskapet och som han själv hittade vid en vindsröjning för två år sedan. Werner kommer om han utsätts för skräckfyllda händelser att drivas mot vansinne, något som yttrar sig i maniskt och irrationellt beteende och utmynnning i apati.

Werner är den enda på ön som känner till att den mördade Smith återvänt till Nidingen efter sitt besök på fastlandet den 3-4 augusti, det var Werner som lämnade och hämtade denne vid bryggan i Onsala. Om han tillfrågas eller konfronteras kommer han genast att berätta om resan och att det sista han såg var hur Smith lämnade bryggan på Nidingen och gick upp mot byggnaderna.

Fyrvaktarbiträde Dagmar Sundin, 57

Tjurig och tystlåten. Mystisk och skum. Alltid klädd i enkla mörka kläder. Tar hand om Gubben Matsson som är hennes farbror. Dagmar föddes i Kungsbacka ett år efter de fasor som utspelade sig 1883. I ungdomen träffade hon fyrvaktarbiträdet Valfrid Sundin och flyttade 1910 ut på Nidingen dit hennes farbror återvänt efter vistelse på sanatorium. Tragedin

som kom att förändra hennes liv inträffade 1926 då hennes make gick genom isen. Sedan 1928 har hon själv arbetat på Nidingen som biträde. I stora drag känner hon till omständigheterna kring farbroderns tidigare galenskap, men kommer inte självmant att berätta något. Om hon pressas hårt eller konfronteras med hållbara bevis kan Dagmar dock motvilligt tänkas avslöja delar av bakgrunden, främst för att rentvå sin farbror. Dagmar har fått sin beskärda del av tragedier och fasor och låter sig inte beröras av de med fruktansvärda händelser.

Fyrvaktarbiträde Malte Mårtensson, 23

F d ungdomsbrottsling från Onsala som tillbringat några år av sin uppväxt på uppfostringsanstalt. Denne till det yttre välar-tade yngling lyckades få jobb på Nidingen 1940 genom taffligt förfalskade papper. Tillsynes lugn och sansad, trevlig och hövlig men fylld av hat och aggressivitet. Det krävs ingen detektiv för att konstatera att unge biträde Mårtensson hyser starka känslor för fröken Palm. Han har under en tid något tafatt försökt uppvakta henne på olika sätt, dock utan större framgång. När nu en grupp män dyker upp på ön, varav några unga och starka, ser han dem som rivaler och i den svartsjukt raseri kan ynglingen drivas till att utföra hemska saker. Den gode Östling kan tänkas kasta mer ris på brasan genom "väl valda ord mellan fyra ögon" till den impulsiva ynglingen för att få honom att begå dåd som kan avleda misstänksamheten från honom själv. Malte Mårtensson har dock gjort inbrott i Östlings kammare där han läste och lät sig luras om den falska skatten. Han kontaktade sin kollega i brott, den ökände banditen Pelle Åtting. Nu vill de båda åt det klingande silvret. Under den andra dagen på ön kommer han att ge sig av med en båt för att träffa Åtting och utbyta information. Mårtensson känner inte till något om Nidingens historia och bryr sig inte heller. Biträdet kommer under resans gång besatt av tanken på att finna skatten att dras mot sit kriminella förflutna, något som kan utmyнна i sabotage, inbrott och våld. Han kommer dock ofrivilligt att hjälpa sällskapet i slutet av berättelsen genom att hitta Östlings fetisch och stjäla den.

Fröken Alva Palm, 22

Anställd som fyrvaktarbarnens skolfröken tillbringar hon varannan vecka på Nidingen. Fröken Palm bor i Varberg där hon studerar Modersmålet och Litteraturhistoria. På lediga stunder skriver hon noveller och dikter. Fröken Palm är en intelligent och självständig ung kvinna med stora planer och visioner för framtiden. Hon har under den senaste tiden uppvaktats av biträde Mårtensson, något som hon upplever som smickrande om än en smula enerverande. Det kan tänkas att även någon i sällskapet går och kärar ner sig i unga fröken Palm. Det visar sig dock snart att hon inte låter sig imponeras så lätt. Hon är tämligen intelligent och har en vass tunga när det behövs. Under utgrävningens gång kommer hon att dyka upp några gånger och visa intresse för deras framsteg. Hennes uppfattning (som hon dock helst håller för sig själv) är att man

bör låta bli att gräva upp och förstöra gamla gravar och andra fornminnen. Hon dras naturligtvis till den starke och hövlige kapten Dammer. (till somligas förtret). Om någon försöker lägga an på skolfröken (och inte dabbar sig alltför uppenbart) kan hon föreslå en liten roddtur i skymningen. Om kavaljeren inte avskräcks av detta kan detta göras till en tämligen komisk historia med unga "oskyldiga" fröken som ber att få ro "Ojdå, jag tappade årorna...", ivägflytande åror och en skamsen uppvaktare som antingen tvingas ta en simtur eller ropa på hjälp. Fröken Palm ogillar framfusiga män och älskar att ställa till det för alltför självsäkra tölpar.

Mats Matsson, 91

Fåordig, mysko gubbe som mest muttrar obegripligheter för sig själv och viftar med sin käpp. Vansinnig och rullstolsbunden men har en tendens att dyka upp på de mest omöjliga platser uttalandes kryptiska meddelanden. Dagmars farbror som levt hela nästan sitt liv på ön som biträde. Han upplevde och överlevde Antonssons besatta galenskap 1883. Efter den fasansfulla episoden kurerades han under några år på sanatorium i Varberg och återinträdde i tjänst på Nidingen 1887 mer eller mindre återställd. Sedan dess har han upplevt ett stort antal fyrvaktare komma och gå och upplevt otaliga dramatiska förlisningar. 1929 pensionerades han som biträde efter ett dramatiskt liv. Under alla dessa år har han plågats av fasansfulla mardrömmar och för ungefär tio år sedan 1932 drabbades han av ett slaganfall efter vilket han aldrig varit sig riktigt lik. Gubben Matsson kan komma att hjälpa (eller stjälpa) sällskapet genom att förtälja förvirrade brottstycken från det förflutna.

Professor Eugen Östling, 61

Östling är en aktad och respekterad professor i Historia tillika författare till ett antal böcker och skriftsamlingar.

I litterära och intellektuella kretsar har han gjort sig känd som en vänlig och karismatisk man med många vänner.

Som värd åt Medicinmannen pågår en ständig nedbrytande process i kroppen. Han får knappt någon sömn och plågas av ständiga syner och mardrömmar. Östling är delvis fortfarande "sig själv" men är korrumpierad av ondska, självskhet och djuriska drifter. Som "Sig själv" kan han fortfarande upprätthålla en någorlunda respektabel fasad och duperar och ljuger för sin omgivning. Emellanåt, särskilt nattetid, tas kroppen helt över av Medicinmannen och förvandlas till ett livsfarligt vilddjur helt skrupelfritt och utan mänskliga känslor. När slutfasen av besvärjelsen inletts kan den onda anden ta fysisk form och färdas bortom Östlings kropp. Professorns plan är att slutföra besvärjelsen som fyrvaktare Antonsson påbörjade 1883, men för att lyckas måste han komma åt ritualkammaren som har en central betydelse i slutförandet. Östling skickade efter sin kollega Hammar innan han blev besatt och var då mest fascinerad av de märkliga stenformationer han funnit och ämnade utföra enklare utgrävningar. Nu har han ändrat planen och lurar

mycket övertygande sällskapet att röja ut den gamla kollapsade kammaren. Han kopplar ihop ett silvermynt som biträde Werner funnit med legenden om en gammal försvunnen skatt.

När kammaren är utröjd slutför han besvärjelsen och öppnar de kosmiska portarna för sin mästare Nyogtha. Det enda tecknet som visar att Östling är besatt är multipla skuggor som framträder om han skall utsättas för rött ljus. (exempelvis från den östra fyren)

Hans Smith, 26

Historiestuderande, professor Östlings assistent. (försvunnen och mördad, återfinns i en brunn i det gamla offerrummet under den östra fyren) Smith for till fastlandet den 3 augusti för att posta brevet och införskaffa utrustning. Han kom överens med biträde Werner att bli hämtad ett dygn senare, något som bara denne och Östling känner till. Alla andra på ön tror på Östlings lögn att han rest bort för att träffa sina släktingar. Gottfrid Rundin kan komma med ledtrådar som leder sällskapet på spåren. *(läs mer i scenariot)*

Gottfrid Rundin, 47

Radioamatör från Kungsbacka. Rundin har vid några tillfällen haft kontakt med fyrvaktaren på Nidingen via kortvågsradio och avlyssnat radiotrafiken under en tid tillbaka. Han har överhört en hemlig konversation mellan biträde Mårtensson och Pelle Åtting där de diskret samtade om silverskatten. Herr Rundin är virrig och enormt pratglad. Vill väl men det blir ofta fel. Den välvillige spelledaren kan låta Herr Rundin ta rollen som nyttig informatör och bli varna dem för Pelle Åtting och påvisa mordet på Smith. *(läs mer i scenariot)*

Pelle Åtting, 32

Spritsmugglare och ökänd bråkmakare från Varbergstrakten. Han har fått korn på den falska skatten som han i samarbete med Mårtensson tänker finna och roffa åt sig. Skyr inga medel i jakten. Åtting är dock dömd av ödet att falla offer för Medicinmannen och senare dyka upp som levande död. Innan detta kan han skyntas i början av historien där han knäpper bilder på sällskapet och senare när han gör strandhugg på Nidingen och försöker gräva upp skatten.

DET ARKEOLOGISKA SÄLLSKAPET (KARAKTÄRERNA)

Professor Gunnar Decimus Hammar, 64

Professor i Arkeologi och författare. Bosatt i Uppsala där han verkar på universitetet. Han är gammal vän till Professor Östling som han respekterar som kamrat och kollega. Hammar är beläst, förnuftig och balanserad. Professorn är att betrakta som expeditionens ledare och en mycket skicklig sådan.

John Widén, 23

Widén är en ung arkeologistuderande och sedan ett halvår tillbaka professor Hammars assistent. Unge herr Widén är en

mycket intelligent, känslös poet och konstnär men för den saken skall inte rädd för att hugga in när det krävs.

Herr Assar Fridh, 46

Tidigare en mycket duktig och ambitiös lärare i kulturhistoria och historia. Magister Fridh går för närvarande igenom en personlig kris då han nyligen upplevt en smärtsam skilsmässa. Han är deprimerad och tar onödiga risker genom att testa gränser och lägga sitt liv i Guds händer. Professor Hammar har förbarmat sig över sin gamle vän och låtit honom följa med på expeditionen i syfte att få bukt med sina psykiska problem. Fridh är den som ligger närmst att påverkas allvarligt av de händelser som kommer att utspela sig på Nidingen och kanske drivas närmare galenskapen.

Kapten Harry Dammer, 39

Harry Dammer är en flygkapten från Uppsala. Som duktig femkampare äger han kunskaper inom exempelvis pistolskytte och fäktning och är dessutom kunnig i meteorologi. Kapten Dammer är en hederlig och modig gentleman och tillika professor Hammars svärson. Han kommer att fungera som sällskapets fysiska tillgång. Inget som han företar sig tycks misslyckas och han kommer inte någon gång under resans gång att bryta ihop eller tappa modet.

Carl Gripenstedt, 28

Gripenstedt är en ung man som fötts med skeden i mun. Som son till Friherre August Gripenstedt är han van att få sin vilja igenom. Bakom den självsäkra fasaden döljer sig en mycket liten och osäker människa. Hans far är gammal vän och tillika finansiär till professor Hammars tidigare expeditioner. Carl har beordrats av fadern att följa med då denne hoppas kunna leda in honom på rätt väg. Gripenstedt är allergisk mot kroppsarbete och kommer att försöka maska och förhåla verksamheten. Sannolikt är att han dessutom kommer att påverkas mycket negativt när det börjar hetta till om öronen.

NYOGTHA

En mäktig gudomlig varelse som ingår i den sk Cthulhu-mythologin, i obskyr engelskspråkig litteratur ibland även omnämnd som "The Thing That Should Not Be". Nyogtha sägs leva någonstans i de mest vedervärdiga underjordiska grottor och uppenbarar sig som en enorm oformlig massa av massivt mörker. Dess syften är okända förutom för ett litet antal perverterade och själlösa anhängare. Ett möte med denna ohyggliga entitet kan driva vilken människa som helst till långvarig galenskap.

HISTORIEN OM CARSTEN JENSENS SKATT:

Carsten Jensen var en illa beryktad dansk fogde i början av 1600-talets Bohuslän. Han ansvarade för uppbörd av skatt, men istället för att låta allt oavkortat gå till kronan så förskingrade han en mindre del till egen kassa. Detta fortgick i

flera år, och efterhand hade fogde Jensen samlat på sig en anseelig förmögenhet. 1611, strax innan utbrottet av Kalkmarkkriget mellan Sverige och Danmark-Norge, fick Carsten oroande underrättelser om att en kunglig revision var på gång. Då Jensen visste att de skulle avslöja honom, så försökte han rädda vad som räddas kunde, och samlade ihop sina skatter för att fly med båt till Sverige. Eftersom sikten inte var den bästa navigerade Carsten Jensen alldeles fel. Hans båt sprang läck, och sjönk sedermera. Carsten Jensens döda kropp flöt iland och skatterna återfanns aldrig.

Vad som egentligen hände på havet har inte varit känt, men Östlings "efterforskningar" tyder på att Jensen gick på en gryna vid Nidingen och började ta in vatten. Jensen lyckades baxa skatten till den obebodda ön Nidingen där han begrov den. Därefter försökte han laga läckan och fortsatte mot Sverige, med fatalt resultat. Alla spår av att det skulle ligga en skatt begravd förstördes slutligen då fyrplatsen anlades.

KRAKATAU

Namnet på den ö vars vulkan skapade ett märkligt ljusfenomen under 1883. Trots att vulkanen var belägen på andra sidan jordklotet kunde man också i Sverige observera detta egendomliga röda sken. Den gamle fyrvaktaren såg sig själv i detta röda sken samma år och förundrades över att han alstade ett tjugotal skuggor. I scenariot kommer smarta karaktärer att tyda ledtrådar (bl a från gubben Matsson och fyrvaktare Antonssons noteringar) som kan leda dem till slutsatsen att den som är besatt innehar multipla skuggor när han blir belyst med rött ljus. De belästa i sällskapet kan tänkas känna till lite om händelsen. I professors Hammars medbragta dokumentation kan de också ta reda på en hel del matnyttigt. (se handout #4 om röda skenet)

SCENARIOT TAR SIN BÖRJAN:

SÖNDAGEN DEN 21 SEPTEMBER 1941 KL 09.00 - ONSALAHALVÖN

I den lilla balthamnen sträcker sig halvmurkna bryggor likt förvidna träskelett ut i det svarta vattnet. Ett tjugotal sjöbodrar märkta av tidens tand tornar upp sig på land och vid dessa fladdrar sargade nät i den kraftiga sjöbrisen. Tjærtunnor och bojar belamrar området, liksom tomma fisklådor i staplar. Tre gistna fiskeskutor ligger förtöjda med kraftiga tampar och gungar fram och tillbaka med ett olycksbådande knarrande läte. Masterna sträcker sig mot de gråtunga skyarna och skapar ett smattrande ackompanjemang av linor som slår i vinden. Då och då hörs mäsarnas gälla skrin likt en spöklik ordlös solosång som tillsammans med den vinande vinden och vågsvallet skapar en märklig och mäktig havskonsert.

Luften är frisk och vindarna som smaksatts med salt för med sig starka dofter av ruttnande fisk, tjära och tång.

Vindpinade Enebuskar täcker de grå sluttningarna som omger hamninloppet utanför vilket ett antal öar och skär sticker upp ur havet.

En svart Volvo med tillhörande gengasaggregat och en lätt last-

bil med kapell har just trängt sig ner för den smala snårbevuxna grusvägen och parkerats vid vändplatsen. Professor Hammar, Herr Fridh och assistent Widén får hjälp av den i svart uniform klädda chauffören Johansson från universitetet i Göteborg och bärhjälpen de overallklädda bröderna Axén att lasta ur den arkeologiska utrustningen. De övriga i sällskapet väntas anlända när som helst och klockan tio skall professor Östling hämta dem med båt. Några minuter senare gör kapten Dammer storstilad entré på en Husqvarna-motorcykel och efter ytterligare en stund skumpar Gripenstedts välpolerade sportbil, en amerikansk åttacylindrig Auburn med kompressor, treväxlad låda och hydrauliska bromsar, ner mot hamnområdet. Efter att ha givits möjlighet att bekanta sig med varandra och diverse fordonsnycklar överläts till chauffören Johansson och hans medhjälpare hörs några minuter över tio det stilla dunkandet från en fiskebåt från det nästintill mörka havet. Den gistna skutan Max Sievert lägger till vid kajkanten och en äldre kvinna med barsk uppsyn hojtar från hytten. *"Är det herrarna som skall hämtas till Nidingen?"*

Hon presenterar sig som Dagmar Sundin, Fyrvaktarbiträde och verkar allmänt tjurig.

Lastning av den mycket tunga utrustningen påbörjas och under tiden dyker den osannolike figuren Gottfrid Rundin upp på cykel. *"Ja, jag tänkte jag skulle morsa på herrarna innan de begav sig ut på de sju haven..."* Utan att presentera sig börjar han på ett påträngande sätt att förhöra sällskapet och rota i deras packning. *"Själv är man ju ingen sjöman direkt. Nå snarare en inbiten landkrabba, jag har så infernaliskt lätt att må dåligt på sjön, och sjösjuka det är inget att leka med! Jag minns själv en gång när..."* Med lite tålmod kan man dock få veta att Gottfrid är radioamatör och hävdar att han haft radiokontakt med Nidingen under många år. Han påstår sig vara personlig vän med fyrvaktarfamiljen och har minsann talat med *"Den genomtrevlige professor Westling"*. Han fortsätter att gaffla tills dess att båten lämnar hamnen eller någon tystar honom handgripligen. Chaufför Johansson verifierar att han kommer att ta hand om samtliga fordon åt dem, och möta upp på på kajkanten efter en vecka om inget annat avtalas.

Med ett kufiskt leende vinkar Rundin av dem när de lägger ut. *"Lycka till! Hoppas ni tänker på en stackars fattig radioamatör när ni kommer tillbaka med guld..."* ropar han strax innan de är bortom hörhåll.

OMELETT!

Båten glider stilla gungande ut i Kungsbackafjorden och när de på ett tjugotal meter passerar en utstickande träbrygga lägger de märke till en halvskum figur som placerat sig med en kamera längst ut vid vattnet. Han är klädd i en sliten sjömansjacka, bär kaptensmössa och tar upprepade gången foton på båten. Ropar de vinkar han som svar och fortsätter ta bilder. (Det är den ljusskygge skurken Pelle Åtting som förbereder sin kommande skattjakt med att fotografera sina blivande offer...)

PÅ BÖLJAN DEN BLÅ

Ombord på den lilla fiskebåten ligger nät och några bojar och man känner en stark odör av ruttnande tång och fisk. Måsar kretsar skrånande kring masten. Resan till Nidingen går i sydvästlig riktning ut genom Kungsbackafjorden och förbi Malö Sund. En och annan fiskeskuta, ett stort fraktfartyg och någon segelbåt skymtar till havs. De flesta i sällskapet uppfylls av en härlig frhetskänsla av att stäva ut på det mäktiga havet. Gripenstedt känner dock av en lätt sjösjuka. Dessutom har han hört att farvattnen längre ut skall vara minerade och att det ryktats om minor som slitit sig och drivit fritt tills dess att någon oskyldig fiskebåt kommit farande...

Dagmar visar sig inte vara av den pratsjuka sorten. Hon kan dock ge dem lite grundläggande fakta om Nidingen. Hon berättar också (om de undrar) att professorn fått förhinder och kommer att möta upp på bryggan. Frågar de om guldskatten som Rundin nämnde svarar hon surt att *"det var det dumaste jag hört..."* Om hon anser att sällskapet är alltför påträngande eller näsvisa sjasar hon ut dem från styrhytten som hon sedan läser.

Efter en knapp halvtimme kan de skymta Nidingen i fjärran. Under de gråtunga skyarna liknar den låga ön med sina två fyrtorn på avstånd mest ett pansarskepp eller ubåt. Allteftersom de kommer närmre märker de hur komplicerad infarten till ön verkar vara. Under vattenytan noterar de flertalet stygga rev sticka upp ur det mörkret.

Med strypt motor glider båten långsamt in mot den lilla bryggan och sällskapet kan strax innan klockan tolv få en första blick av den beryktade ön Nidingen.

Vid bryggplatsen ligger en mindre segelbåt och två roddbåtar förtöjda. I närheten syns ett litet båthus vid vilket nät hänger på tork. Från bryggan till gårdsplanen går en grusgång omgiven av ett gräsfält som överallt penetreras av stenar i olika storlekar. Vid gårdsplanen som omgärdas av en hög gärdesgård syns merparten av öns byggnader. Förutom de majestätiska sexkantiga stentornen ligger här tre större bostadshus, några skjul och förrådsbyggnader. Svenska fanan vajar i den lätta sjöbrisen och runt byggnaderna växer tämligen vildvuxna snår och buskar. Sex personer, såväl vuxna som barn kommer ned mot bryggan, ivrigt vinkandes mot båten. En tjock stank av förruttnelse slår emot landkrabborna då de ser att vattnet runtom täcks av ett kompakt brunsvart lager av tång och hur stora svarta flugor surrar i luften.

ÄNTLIGEN I LAND!

Fyrvaktarbiträdet Erik Werner hjälper dem med förtöjningarna och sedan är det dags att försöka ta sig och den otympliga utrustningen i land. Båten gungar oroväckande i tången och bryggan är hal. Kanske någon ramlar i...?

Efter att ha tagit sig på fast mark välkomnas de av Fyrvaktare Hielm som hälsar dem hjärtligt välkomna till Nidingen. Han presenterar också de övriga närvarande: Hans fru och barn samt biträdet Werner. Han tillägger att Biträde Mårtensson är

i land för att hämta barnens skolfröken som väntas anlända ikväll. Undrar de berättar han att fröken Palm från Varberg besöker dem varannan vecka för att upprätthålla barnens skolgång. Han skickar iväg sonen Olle för att hämta professorn. Denne rusar raskt iväg mot det västra fyrtornet. Under tiden försvinner Dagmar raskt upp mot bostadshusen. (Om någon kommenterar henne kan Hielm berätta att hon ofta kan vara lite svår i början, Han kan också nämna att hon dock tar väl hand om sin farbror, gubben Matsson)

Någon i sällskapet blir terroriserad av lille Gunnar 4 år som vill veta väldigt mycket. *"Vem ä du? Vafför ä du här? Vad ä dä?"* (Pekar på väskorna) o s v, o s v...

Hielm kan nu svara på ytterligare frågor eller berätta mer om ön. Några minuter senare släntrar dock professor Östling ner mot bryggan. Han ger ett tämligen vitalt intryck trots att håret står på ända och att han är orakad. När han får syn på gruppen som anlant lyser han upp. *"Vänner! Välkomna!"* Han skakar entusiastiskt hand med dem. *"Jag är så glad att ni kunde dyka upp. Har ni träffat de trevliga öborna?"* Efter att ha avverkat de obligatoriska artighetsfraserna (Hur mår ni?, har resan gått bra? o s v...) börjar sällskapet röra sig upp mot byggnaderna. *"Mina vänner! Ni måste vara trötta efter resan! Ställ packningen här så får ni hjälp med inkvarteringen. Maten står uppdukad så passa på att få någonting i er så ses vi vid flaggstången om en timma. Jag har så mycket att visa er..."* Professorn avböjer alla frågor *"Vi tar det senare..."* och återvänder till den västra fyren. Fyrvaktaren passar på att bjuda in dem till en välkomstmiddag klockan 20.00 i fyrvaktarbostaden innan han lämnar dem.

Dagmar Sundin har rullat ut Gubben Matsson på farstubron. Där sitter han och blänger på den nya gästerna. Om någon tilltalar honom stirrar han stumt tillbaka på ett genomträngande, nästan obehagligt sätt.

Fru Hielm visar dem sitt rum på övervåningen i det stora huset, och var de kan tvätta av sig om de så önskar, sedan bjuds de en enkel sopplunch i köket och några minuter för sig själva.

RUNDVANDRING

Några minuter efter utsatt tid dyker professor Östling upp vid flaggstången, nu något mer respektabel, uppklädd i kavaj och nyrakad. *"Vilket spännande väder vi fått! Ni måste vara ordentligt nyfikna på varför jag har dragit hit er. Oroa er inte! Jag skall snart räta ut alla frågetecken! Gentlemän, följ mig!"*

Han tar dem på en snabb vandring runt Nidingen. Pekar ut bostadshusen, jordkällaren och förrådsbyggnaderna. De vandrar fram till de imponerande fyrtornen i grå sten. *"Själv har jag lyckats få öns bästa rum, i den västra fyrens källare"* berättar Östling. Sedan leder han dem moturs runt ön med början från bryggan i söder. Han stannar vid prästens grav. *"Här mina vänner begravdes visst en ilandfluten präst för närmare sextio år sedan. Vem han var är liksom mycket annat på ön är höljt i dunkel."* Promenaden för dem sedan längs norra sidan. Han

pekar ut några stenrösen. *"Dessa skall du ta en närmre titt på senare. Från järnåldern..."* Vid öns mitt stannar han igen och pekar västeröver, ut mot havet. *"Därute ligger några av världens farligaste rev. En sådan här dag kan man inte tro att hundratals fartyg ligger begravda i havsbotten därute..."*

Den observante kan notera att det på vissa platser över hela ön ligger nästintill klotrunda svarta stenar utplacerade i, om man undersöker saken, ett komplext mönster. (Det är ritualstenarna som Medicinmannen placerade ut för 60 år sedan) Om någon påpekar detta eller frågar över stenformationerna Östling nämnde i sitt brev blir han lite ställd men låtsas bara vara glömsk. *"Hrm, ja just det. De där stenarna ja... Jag håller just på att försöka kartlägga dem. Påminn mig senare om att jag skall visa er en skiss."* (Något han försöker förhålla in i det längsta) Han avslutar rundvandringen med att vika av in mot öns mitt där han gör halt vid ett ca10x10 m kargt stenfält. Han tittar sig omkring liksom för att försäkra sig om att ingen ser, och talar sedan med högtidlig men dämpad röst. *"Här mina vänner har vi platsen..."* Efter en konstpaus fortsätter han entusiastiskt. *"Under dessa stenar ligger öns gamla kolförråd. Sedan många år igenfyllt och oanvänt. Dokument som jag kommit över visar dock att man under början av 1800-talet gjorde en del märkliga fynd i botten av kolbingen..."* Östling gräver i kavjickan och fiskar upp ett glänsande silvermynt. *"Det här mina vänner är ett av dem..."* Han låter myntet gå runt bland de närvarande. *"Som professor Hammar säkert redan sett är detta unika silvermynt daterat kring 1600 ekr. De utforskningar jag utfört på Nidingen har fått mig alltmer övertygad om att det rör sig om en sedan länge bortglömd skattgömma. För bövelen Hammar! Jag tror att vi är Fogdens Silverskatt på spåren! Vi kommer att gå till historien!"* Östling dämpar sig igen och talar med viskande röst. *"Mina herrar. Om det är som jag tror och som jag tänker övertyga professor Hammar om, handlar det om det kanske största enskilda fyndet i modern historia."*

Östling svarar nu på frågor och täcker upp eventuella tveksamheter med de lögner som krävs för att övertyga dem. (Historien om Fogdens skatt finns på Handout #7) Om de undrar kan han berätta att myntet funnits i biträde Werners sedan han fann det vid en vindsröjning (i samma rum som de bor i) för två år sedan. Han lockar med ära, berömmelse och rikedom och är noga med att engagera alla i gruppen. När de samtalat en stund ursäktar han sig och drar sig tillbaka till fyrtornet för att Hammar skall kunna förbereda morgondagens utgrävningar. Han tillägger tillsist att han dessvärre inte kommer att vara att räkna med när det gäller utgrävningen, då han måste bli klar med boken inom tre veckor. Han påpekar att han sista tiden varit så upptagen av att försöka kartlägga fornlämningsplatsen att boken tvingats komma i andra hand. Han lovar dock att sammanställa det material han har för att ytterligare övertyga sin professorskollega. De får nu lite tid på sig att undersöka stenfältet i synnerhet och ön i allmänhet. (Kanske till och med påbörja utgrävningen) Öborna har återgått till sina sysslor och barnen leker vid vattenbrynet.

MIDDAG KL 20

Kvällen nalkas. Det spricker upp en smula och man kan beskåda solen sänka sig sakta mot horisonten och skapa ett ofattbart vackert konstverk inramat av en dramatisk molnhimmel. Den friska och kalla brisen tilltager och bruset från havet ökar i intensitet.

I fyrvaktarbostadens lilla men hemtrevliga matsal samlas omkring 20-tiden vid ett uppdukat långbord öns samtliga invånare. Särskilt noteras på spiselkransen en egendomlig staty av afrikansk härkomst. (Handout #11) Undersöker man den finner man en omsorgsfullt intryckt bottenplugg. Inuti den ihåliga statyn kan man hitta ett oroväckande brev. (Handout #3) (Samtliga är närvarande utom Erik Werner som arbetar vid fyrarna och barnen som äter i köket) Nu sluter även biträde Mårtensson och fröken Palm upp och hälsar på de nyanlända.

"Så intressant att få hit en arkeologisk expedition." tycker fröken Palm. Den som är observant kan notera en illa dold skepsis från Mårtensson.

Fru Hielm serverar en utsökt måltid bestående av torsk med kokt potatis, svagdricka och öl. Samtliga verkar glada och entusiastiska förutom möjligtvis Dagmar Sundin som tjuvar och Gubben Matsson som stirrar apatiskt framför sig.

Fyrvaktaren är mycket intresserad av vad professor Hammar har att säga om kollegan Östlings fynd och teorier. Östling själv tar aktiv part i diskussionerna och försöker ytterligare att trissa upp skattletarstämningen.

"Vad tror professor Hammar att ni kan hitta under stenhögen?" undrar biträde Mårtensson.

"Hur lång tid kan utgrävningen tänkas ta?" undrar Hielm.

"Vilka är era respektive uppgifter i expeditionen?" frågar fr. Palm.

Frågorna fortsätter på samma sätt under måltiden.

Plötsligt bryter Dagmar Sundin in. *"Nonsens är vad det är! Ni kommer inte hitta annat än problem i den där gropen!"*

Om någon undrar vad hon menar, tillägger hon *"Det finns orsaker och skäl till att saker och ting ligger nedgrävda, och vissa saker skall man låta vara ifred!"*

Sedan yttrar hon sig inte mer i frågan, utan fnyser föraktfullt åt eventuella ifrågasättanden.

Om stämningen börjar bli obekvämlig bryter Hielm in. *"Ni får ursäkta fru Sundin. Hon är inte så glad åt nykomlingar, men jag lovar er ett när ni lärt känna henne kommer ni upptäcka att hon har ett hjärta av guld!"*

Om ingen tagit upp frågan om infödingsstatyn använder Hielm detta för att styra över diskussionen. *"Jag såg att ni studerade statyetten på spiselkransen. Den har tyvärr en ganska ofullständig historia. Det är vrakspillror från ett fartyg som gick i kvav utanför Malön en vinternatt i slutet av 1800-talet. Tydligt hade skeppet besökt Afrika på ett eller annat sätt. Ni såg väl prästens grav tidigare? Hans kropp flöt iland i samband med just den förlisningen."*

Plötsligt avbryts middagskonversationen av en kraftig signal som ekar över omgivningarna.

Samtalet dämpas. Om någon undrar förklarar man att det är mistsignalen som ljuder och att det är mycket egendomligt, då varken årstiden, vindhastigheten eller luftfuktigheten egentligen skulle tillåta det. Mycket riktigt stävar från havet en mörk och kompakt dimma som snart virvlar utanför stugfönstret och skapar otäcka figurer som tycks sträcka sig in mot sällskapet. Den meteorologiskt kunnige kapten Dammer kan inte annat än att förbryllas över detta fenomen,

Strax före klockan tio, efter kaffet ursäktar sig Dagmar Sundin och drar sig tillbaka tillsammans med den rullstolsbundne gamlingen. Denne mumlar knappt hörbart innan de försinner. *"Detta kommer att sluta illa..."*.

Mörkret och den märkliga dimman skapar en tämligen otrevlig stämning utanför fönstret men i skenet från brasan fortgår kvällen i fyrvaktarens residens. Denne plockar fram en flaska prima brännvin (egen produkt) och det är fritt fram för sällskapet att stifta närmare bekantskap med öborna och kanske fördjupa sina kunskaper om ön och dess historia. (Texten fyrarnas historia, Lilleland o s v...)

SKRÄCK I MÖRKRET

Framåt tolvtiden har de flesta dragit sig tillbaka och fyrvaktaren schasar artigt iväg de sista gästerna. Om Eugen Östling fortfarande är kvar i sällskapet tackar han för sig, hälsar att han dyker upp vid grävplatsen under förmiddagen och beger sig in i den kalla, fuktiga nästan organiska dimman mot västra fyrtornet. Från mistmaskinhuset ljuder med jämna mellanrum de kraftiga signalerna som ekar kusligt över Nidingen. Tvillingfyrarnas sken blir blekt och dovt och omgivningarna ter sig skrämmande och tysta, endast svagt ackompanjerade av det kraftiga vågskalpet.

De flesta känner sig illa till mods när de drar sig tillbaka till vindsrummet och för den förste väntar en obehaglig överraskning. När han antrar vindsvåningen känner han en märklig känsla över att inte vara ensam därinne. Medan han famlar i mörkret för att försöka få liv i oljelampan hör han en mörk och skrämmande röst. *"Det är i mörkret Han trivs bäst. I mörkret smider Han sina planer. Håll Er borta från mörkret!"*

När den vid det här laget livrädde stackare får ljus i lokalen kan han förvånat konstatera att det är den gubben Matsson som sitter där på en pall längst in i lokalen och stirrar på honom med genomträngande ögon för att sedan återgå till den sedvanliga tomma blicken.

Förhoppningsvis försöker någon/några föra tillbaka Matsson till sitt rum, antingen på egen hand eller efter att ha kallat på Surpuppan Sundin. Denne ursäktar gubben Matsson och hjälper honom tillbaka efter att ha hämtat hans rullstol som står kvar i hans rum. Själv är hon inte villig att diskutera det inträffade. *"han går i sömnen ibland..."*. De kan nu få begränsade möjligheter att få en kik in i gubben Matssons rum eller åtminstone notera bössan som hänger över sängen. (Om någon drar sig tillbaka före Matsson och Sundin kan gubben dyka upp under natten, då någon vaknar av hans mumlande...)

FÖRSTA NATTEN- LJUVA DRÖMMAR

Förr eller senare faller alla i sömn, mer eller mindre störda av mistsirenen. Någon drömmer egendomligt om mörker och ljud från afrikanska trummor. Följande dröm kommer att utvecklas under vistelsen på Nidingen. (Drömmaren kommer längre och längre varje natt)

Ett gråaktigt mörk dimma omger drömmaren. och det är kallt och rått i luften. Det är tungt att andas och lungorna svider liksom efter att ha inhaledrat brandrök. Med jämna mellanrum lysen den kompakta dimman upp från två starka ljuskällor som tillfälligt bländar drömmaren.

Någonstans i fjärran framträder det svaga ljudet från trummor. Allteftersom ljudet tycks förflytta sig runt platsen börjar dimman virvla omkring drömmaren, som vore den organisk. En fruktansvärd känsla av att något hemskt kommer att hända genomsyrar luften.

Plötsligt skymtar en mörk gestalt i fjärran som till en början tycks betrakta drömmaren på avstånd. Trummornas rytmer spelar allt intensivare men rytmerna känns fel och otäckt vansinniga.

Svävandes någon decimeter ovanför marken närmar sig gestalten med hög hastighet.

Drömmaren hinner urskilja den vidrige Medicinmannen med svarta ögon och blottade svarta tänder (Handout #15) innan denne tycks kollidera med honom för att sedan försvinna. Trummorna tystnar och spänningen i kroppen försinner.

En domnande känsla sprider sig när kroppen långsamt börjar lösas upp, flyta ut och förvandlas till grå dimma...

MÅNDAGEN DEN 22 SEPTEMBER - TUNGA SVARTA STENAR

Mörka moln täcker himlen även denna dag, men regnet tycks ändå hålla sig på avstånd. Efter att ha ätit en rejäl frukost kan de påbörja (fortsätta?) sitt arbete vid stenfältet. Det visar sig bli ett tämligen ansträngande jobb som kräver många timmars slitsamt grovarbete. Det översta lagret stenar är snabbt bortröjt, men det undre visar sig bestå av större bumlingar som kräver samarbete av 2-3 man för att baxa upp. Sällskapet (förmodligen ledda av professor Hammar) kan själva välja arbetsmetod och använda vilka redskap de vill. Spadar, hackor, spett eller liknande. Hursomhelst resulterar förmiddagens slit i smärtor i rygg, armar, nacke och ben. Mellan varven serveras de förfriskningar av fru Hielm. Då barnen har lektion med fröken Palm slipper de åtminstone deras oönskade uppmärksamhet. Under förmiddagen dyker Östling upp vid grävplatsen. Han har skissat på en karta (som eventuellt visar att de grävt någon meter för långt åt söder och därför får utvidga gropen med en till två meter åt norr.)

Han tillbringar en liten stund med dem men påstår sig sedan inte vilja störa deras arbete och återvänder till tornet för vidare arbete med boken. Han passar på att bjuda in dem till sitt lilla krypin närhelst de önskar. (Mest för att skingra eventuell skepsis och misstänksamhet mot hans förhävanden...). Han kan tänkas dyka upp senare för att försöka höja moralen och se till att alla arbetar. Om hans frånvaro bemöts med ifråga-

sättanden från gruppen kan han till och med tänka sig att hjälpa till med delar av utgrävningen för att inte väcka misstankar... Senare dyker även Mårtensson upp för att snoka och ställa några inställsamma frågor. (Information som han sedan vidarebefordrar till skurken Åtting)

Förutsatt att alla hjälper till efter bästa förmåga når de under den sena eftermiddagen ner till de gamla rasmassorna. Nästan två meter från markytan kan professor Hammar urskilja vad som verkar vara en igenrasad kolkammare. Man ser spår av knäckta bjälkar och allt täcks av sot. (Snart även de grävande). De måste nu också spjälka upp väggarna för att eliminera eventuella ras. Stora massor med jord och sand gör att man nu också för börja använda sig av spadar för att gräva sig neråt. På ett ställe blottar sig nu ett trångt hål ner i den mörka underjorden (Det var här professor Östling ramlade ner och i vars botten fetischen låg. Han har sedan bristfälligt täckt igen det med sten och jord). Sällskapet kan något förbluffade och oroad konstatera att någon nyligen varit här och grävt (eller fyllt igen). Det går inte att utesluta att någon (eller något) verkar ha kommit upp ur det hålet som dessvärre är för smalt och för farligt för att klättra ner i. Kvällen kommer krypande och man tvingas avbryta grävandet. Mest p g a brutna leder och enorm trötthet. Framåt aftonen flyter den vidriga dimman in och saboterar åtminstone möjligheten att se var man gräver och vilka fynd man eventuellt gräver sönder.

ANDRA NATTEN- DEN OINBJUDNE GÄSTEN

Trötta och smutsiga väljer nog de flesta att dra sig tillbaka tidigt. Kanske väljer de att hålla någon form av bevakning över grävplatsen. När dimman stävar in går mistsirenen igång. Någon gång efter midnatt dyker Pelle Åtting upp i den kalla natten beväpnad med spade. Han har tillbringat dagen med att medelst stark kikare kartlägga personerna på ön och vad som tycks pågå. Dessutom har han och Mårtensson träffats och smitt ondskefulla planer. Nu utnyttjar han dimman för att ostört kunna anlägga sin roddbåt på något strategiskt ställe. Sedan smyger han försiktigt fram till hålet och försöker börja gräva. Olyckligtvis vet han inte att platsen övervakas av en uråldrig ondskefull medicinman. Under natten kommer den i sällskapet som sover sämst eller är mest uppmärksam att höra svaga ljud från hålet. Det låter som om någon är där och gräver! Om de valt att bevaka platsen hör vakten hur någon smyger omkring i dimman. Eventuellt kommer Pelle Åtting att försöka övermanna vakten. Hursomhelst kommer händelsen troligtvis att sluta med att en vild jakt utbryter i mörkret och dimman. Efter några kaotiska minuter tappar förföljarna spåret och en stund av tystnad följer. Någon kan känna närvaron av någonting annat i mörkret, och kanske skymta en siluhett som rör sig snabbt och snart hörs ett blodisande skrik. Östling har just gjort sig av med inkräktaren.

Nu har nästan hela öbefolkningen kommit på fötter, och sluter upp. Eugen Östling ser naturligtvis till att dyka upp tidigt efter att ha gjort loss Åttings båt. Önskas misstankar kastas på

någon annan öbo kan denne dyka upp långt senare eller inte alls. Det enda spåret som hittas under natten är en gammal kaptensmössa i närheten av platsen där skriket hördes.

"Vem det än var, är han nog borta nu" konstaterar man. Mycket riktigt! Förr eller senare tvingas man dock gå och lägga sig igen och sova mer eller mindre ostört.

TISDAGEN DEN 23 SEPTEMBER - MÄRKLIGA SPÅR!

När dimman lättat (kring klockan fyra på morgonen) och gryningsljuset dyker upp kan den morgonpigge konstatera ett par tämligen oroväckande fakta. Vädret har blivit betydligt sämre. Svarta moln stävar över himlen blåsten har tilltagit. Ur havets djup har Lilleland stigit upp, något som enligt fyrvaktaren inte skett tidigare under året. På den lilla stenformationen ses en liten roddbåt som strandat. Det är naturligtvis Åttings fortskaffningsmedel som till Östlings stora förtret drivit iland på den nyfödda ön.

Tar man sig ut (något mer problematiskt nu när det blåser) hittar man i båten en kikare, ett exemplar av gårdagens "Dagens Nyheter", en kamera utan film, ett fiskespö och en låda prima smuggelsprit (omärkta flaskor) Fyrvaktaren åtar sig att underätta myndigheterna och ser till att ankra båten vid bryggan. Förmodligen återupptas grävandet under morgonen/förmiddagen. Sakta men säkert börjar den gamla kolkällaren att blot-tas. Mängder av kol får de arbetande att bli otroligt smutsiga. Under eftermiddagen stöter de på ett märkligt fynd. Plötsligt stöter spaden mot något som visar sig vara benknotor. Det är resterna av biträde Bergmans sargade kropp. Trots svärtande kol är skelettet anmärkningsvärt vitt. Efter noggrann utgrävning ser man att dess enkla kläder är tämligen välbevarade och kan dateras sisådär 50-80 år tillbaka i tiden. I fickan hittas resterna av en pipa och tobak. Skelettet visar sig dock vara extremt poröst. (Det faller i bitar när man vidrör det) Ingen direkt dödsorsak kan spåras.

Vid fortsatt exkavation hittar man ännu ett benrangel. Detta är dock oroväckande nattsvart, trots att man borstat bort kolet och klätt i vad som verkar ha varit ett höftskynke. Huvudet tycks blivit genomborrad av minst två kulor. Detta är naturligtvis Fyrmästare Antonssons kvarlevor.

Längre ner i kolet hittar man Bergmans gamla gevär som nu är buckligt och böjt. (En Jarman-bössa från slutet av 1800-talet, 10,15 mm) Efter undersökning finner man att magasinet är fullt. Fem 10,15 mm tomhylsor kan hittas på stengolvet samt en primitiv förstörd afrikansk trumma. (Det hårt anfrätta skinn-
net är gjort från människohud) När man slutligen når stengolvet kan man urskilja ett egendomligt tecken (Nyogthas sigill) som omsorgsfullt karvats in. När utgrävningen kommit såhär långt är det sen kväll och om man inte vägrar upphöra med verksamheten kommer dimman åter stävande.

Ännu tröttare, skitna och med blåsor i händerna tvingas sällskapet dra sig tillbaka och fundera över dagens fynd. T ex kan de spåra tomhylsorna till gubben Matsson. Denne har dock inte blivit mer pratglad, så de får ge sig till tåls för att få fler ledtrådar från honom.

TREDJE NATTEN-RITUALENS SLUTFÖRANDE

Östling/Medicinmannen gottar sig nu i sin kammare över den hjälp de fått. Under natten kommer han att smyga över till det östra tornets källare och gräva ut de sista meter som fattas till ritualplatsen. Där kommer han se till att sätta eventuella vakter ur spel för att sedan utföra de sista små detaljerna i ritualen. Sedan kan offrandet börja!!!

Den som vistas i närheten av hålet kommer att höra märkliga skrapande ljud från botten. Mörkret och dimman hindrar att man ens i lyktsken ser något. Någonstans långt bort ekar vad som låter som trummor spelade med enorm frenesi.

Utän förvarning hörs ett ljudligt kraschande från botten. Ett enormt mörker väller över de olycksaliga och de förlorar medvetandet i ett antal timmar.

ONSDAGEN DEN 24 SEPTEMBER - STORMEN BRYTER UT

Under morgontimmarna förvärras vädret ytterligare och en kraftig storm bryter ut. Det svarta havet visar sitt ursinne och kastar enorma vågor upp mot Nidingen. Den meteorologiskt kunnige Dammer ser förbluffad hur de kolsvarta molnen på himlen tycks cirkulera kring ön som en jättelik olycksbådande virvel. Den märkliga dimman har heller inte lättat fullständigt. Tjocka gråsvarta bankar driver hastigt över ön i den hårda blåsten och det duggar lätt. Vem som helst kan konstatera att det är fullständigt omöjligt att vare sig lämna eller ankomma till ön. Söker någon upp Fyrvaktaren berättar han att telefonledningarna är döda, troligen till följd av stormen... Botten av hålet är fullständigt rensat på kol och man ser tydligt den stora symbolen. (Handout #14- Någon har alltså varit här under natten, eller???) En liten knappt synlig trång gång leder från den sydvästra väggen rakt mot det östra fyrtornet. Det tycks som om någon har grävt sig ut från insidan(!). Man kan med stor möda åla sig igenom, dock med uppenbara risker för sitt eget liv. Att utvidga gången är möjligt, men skulle ta flera dagar.

Om man beslutar sig för att testa kan en stackare bege sig in i mörkret. Det är fruktansvärt klaustrofobiskt då det inte är många centimeters marginal till de omgivande väggarna. Efter många meters krälände öppnar sig gången till en mörk och vidrig kammare. Det är lågt i tak och golvet består av svarta stenplattor, det luktar unket och ruttet. I mitten av rummet gapar ett meterstort brunnsliknande cirkulärt hål ner i underjorden (läs mer nedan). En låst ekdörr (dock i dåligt skick) finns i den södra väggen. Framför hålet står en liten trälåda som någon har byggt om till en primitiv form av trumma och målat med egendomliga symboler. Trumskinet är gjort av ett märkligt material. (Människohud om någon törs undersöka) I ett hörn knappt synligt i en kolkög hittar man diverse kläder. Här ligger resterna av Fyrmästare Antonssons kläder. I dessa ligger ett nästan helt förstört dokument som rör händelserna strax före hans egen besatthet. (Handout #5: Mary Annes förlisning, prästen o s v. Häri kan man bli utläsa att den som är besatt visar flera skuggor om han/hon utsätts

för rött ljus). I kolkögen ligger också Hans Smiths bruna kavaj i vars ficka man kan hitta en ihopskrynklad lapp där det står "Möt W bryggan 4/8 kl 19.00" (En referens till biträde Werner som hämtade Smith i Onsala vid nämnda datum). I kögen finner man likväl Pelle Åttings seglarejacka med en gammal revolver i fickan (laddad med tre kulor och tre tomhylsor).

BRUNNEN

Hålet är resterna från en gammal underjordisk sötvattensbrunn som övergivits sedan många år sedan, då vattnet blivit bräckt. Antonsson och nu Östling har använt brunnen för ritualer och offer. Här har Östling dumpat kropparna från Smith och Åtting (och om någon mer strukit med under resans gång.). På botten ligger också Smiths resväskor och utrustning. Under natten har han dessutom preparerat denna ritualkammare med en otrevlig liten överraskning. När han överrumplade Åtting häromnatten fördes denne hit och förvandlades till en levande död genom kraftfull magi. Nu vaktar han denna helgedom från botten av brunnen...

En knapp halvmeter ner från kanten syns ett svart stilla vatten. Plötsligt utan förvarning (helst om någon vidrör vattensytan, spelar på trummen eller liknande) syns luftbubblor flyta upp ur mörkret.

Vattnet börjar virvla och något syns komma uppflytande med hög hastighet. Med fasa kan man konstatera att det är en död kropp, svårt medtagen efter lång tid i vattnet. (Smiths lik) Sakta roterar kroppen i mitten av brunnen, vars vatten tycks stiga långsamt. Om någon vågar titta kan man skimta hur någon karvat ut hud från ryggen på liket. (Till trumman). Kroppen är egendomligt porös och faller i bitar om någon vidrör den. När vattnet stigit upp till kanten slutar virveln lika snabbt som den dykt upp. Nu väntar Åtting-monstret som gömt sig under Smith på rätt läge...

Plötsligt skjuter en gråsvart arm upp ur brunnen och greppar efter närmsta olyckliga person. Strax därefter häver sig en vidrig varelse upp ur brunnen, klädd i endast ett par slitna trasiga byxor, flintskallig med svarta naglar, svart stirrande ögon samt en uppspärrad mun likväl fylld med kolsvarta tänder.

I oväsendet från det skräckfyllda tumult som troligtvis uppstår nu kan ingången tänkas raseras fullständigt och eliminera möjligheten att ta sig ut den vägen (he he...)

Med ett väsande och gurglande stapplar varelsen med utsträckta armar mot dem. Troligtvis saknas flyktvägar och någon form av skräckfyllt handgemäng torde utbryta. (Om inte jagas de i panik genom gångarna...) Varelsen som förövertigt saknar övermänsklig styrka och förmågor (förutom odödlighet) ämnar försöka dra med sig sitt offer ner i brunnen. En svag, panikslagen och ensam expeditionsdeltagare riskerar att stryka med, men bör ändå räddas på något sätt. (mycket återstår av scenariot). Episoden skall helst sluta med att monstret tvingas (eller drar sig tillbaka) ner i brunnen igen för att försvinna... Dörren kan forceras med hjälp av våld. (Östling är

den enda som har nyckel) En mörk och fuktig gång leder vidare in i mörkret och slutar vid vad som verkar vara en trävägg. Ett mycket svagt ljus strilar mellan plankorna (förutsatt att det inte är natt, då är det mörkt) och den som kikar fram mellan gliporna ser ut i en dunkel lokal. Det östra fyrtornets källare. Väggen är enkelt forcerad då det helt enkelt är baksidan på ett giset gammalt skåp som ställts mot öppningen. Naturligtvis kan man även ta sig in i den heliga kammaren från detta hållet också. Det kräver dock att man tillskansar sig tillträde. (Nyckel till fyrekällaren innehåller av Östling, fyrvaktaren och biträdena) och att man hittar den väl dolda ingången. I det svaga ljuset som strilar in från en liten fönsterglugg skymtar man mängder av gammalt skräp. Man kan dock med lite hitta prästens gamla ilandflutna koffert och i den hitta några (tämligen ointressanta) afrikanska artefakter.

SKRÄCKEN FORTSÄTTER

Efter att sällskapet fått lagom med tid att studera och fundera över de föremål de funnit och det fasansfulla som hänt i källaren börjar helvetet bryta lös på Nidingen. När slutskedet av besvärjelsen nu är påbörjat har medicinmannen själv antagit fysisk skepnad och lämnat Östlings kropp. Han kommer nu att stjäla själar lite här och var med början hos fyrvaktarfamiljen. (om scenariot utvecklats på annat sätt kan familjen ersättas av någon eller några andra öbor, dock ej Mårtensson)

Plötsligt hör någon i gruppen upprörda skrik från gårdsplanen. "Elden är lös!". När de störtar ut ser de med fasa hur fyrvaktarens hus står i lågor. Elden har ännu inte tagit sig över hela huset men sprider sig hastigt. Åskådarna tycks handlingsförlamade av chock och det är upp till våra hjältar att agera. (Om gruppen agerar långsamt eller strular kan någon annan ta tag i situationen och kommenderar några in i huset och några till båthuset för att fixa få igång släckningen) I båthuset finns en vattenpump och slangar. Dessa visar sig dock vara utsatta för sabotage. Någon har skurit sönder samtliga slangar. Under vattenpumpen ligger Mårtenssons stilet. (ditplacerad av Östling).

Den eller de som rusar in i huset möts av en hemsk syn. Till en början möts de av en tjock svart rök och de tvingas att hukande ta sig in. Det stinker av fotogen och de kan se hur golv och väggar på vissa ställen är fullständigt indränkta. Slängd i hallen ligger en metalldunk (från fotogenförrådet). I köket sitter fyrvaktarfamiljen vid ett dukat bord. Raka i ryggen och likbleka i ansiktet stirrar de tomt framför sig. Deras hår har vitnat liksom huden över hela kroppen.

Lågorna slickar nu taket i rummet som snabbt fylls av svart rök. Det sprakar och knäpper otäckt från övervåningen. Mitt på köksbordet står en liten grön tunna med texten "Explosiv Vara". (En tunna fylld med krut från krutförrådet). Elden är skrämmande nära. Om en hjältemodig (dumdristig?) person försöker flytta med sig någon familjemedlem går kroppsdelen i bitar med ett vidrigt krasande ljud. Några sekunder senare når flammorna fram till krutbehållaren som antänds och

exploderar med full effekt. Folk som står i närheten riskerar att träffas av splitter som viner åt alla håll. Total panik utbryter och folk springer skrikande omkring på gårdsplanen.

EFTERCHOCK

Några minuter senare kan sällskapet skåda ut över det totalförstörda huset. Det ryker kraftigt ur ruinen. Endast en grund och en svärtad trähöj är vad som återstår. Inget spår finns av familjen, vars kroppar totalförstördes i explosionen. Förvirrade öbor kommer utstapplande svårt chockade. Samtliga utom biträde Mårtensson är närvarande.

Tanken är nu att misstankarna skall falla på den sistnämnde. Någon kanske såg kniven i sjöboden, den känner personalen igen. Annars kan Östling blanda sig in. "Jag träffade Mårtensson tidigare i dag. Han bar två dunkar fotogen över gårdsplanen..." (I själva verket tänker han lura dem till Mårtenssons rum i det stora huset. Där skall Medicinmannen vänta gömd på övervåningen...) Östling menar att de måste skynda sig att gripa Mårtensson å det snaraste.

Dimbankar stävar ständigt över ön och ovädret tycks ständigt tilltaga. Östling försöker nu splitta gruppen genom att insistera på att inte följa med. Han tänker försöka hålla sig i närheten av något lämpligt offer som han kan använda sig av i slutuppställningen han förutspått. (lämpliga offerkandidater torde vara fröken Palm, fyrvaktaren, Dagmar Sundin och/eller någon gruppmedlem som skiljts från de andra...). I fickan leker han med en liten flaska Kloroform...

Mycket smarta (paranoida?) expeditionsdeltagare kanske nu har fattat misstankar mot Östling. Kanske någon har förstått att man kan genomskåda en besatt person genom att på något sätt utsätta dem för rött ljus.

Om sällskapet börjar agera mot Östling kommer han i det längsta att behålla lugnet för att utnyttja dimman för en plötslig reträtt. Hursomhelst kommer plötsliga och våldsamma ljud från deras vindsvåning troligtvis att avbryta alla eventuella förhör av den onde professorn. (se nedan)

MÅRTENSSONS FÖREHAVANDEN

Mårtensson har naturligtvis inte haft något att göra med mordet på fyrvaktarfamiljen. Han har istället tillbringat denna dag med att bryta sig in hos Östling för att försöka hitta skatten som han är övertygad om skall finnas där. Frustrerad letar han noggsamt igenom professorns gemak och finner en lös platta i golvet. Skakande av ivrighet bänder han upp stenen och svär högt när det enda som finns därunder är en gammal infödingsstaty och några pappersark. Han inser dock att ett föremål som gömts såhär omsorgsfullt måste betinga något värde, så han rafsar åt sig pappren och stoppar ner fetischen i sin kappsäck. I skydd av dimman och uppståndelsen utanför beger han sig nu till arkeologsällskapets vindsvåning för att söka igenom den, dock ovetandes om den uråldriga skräck som väntar i skuggorna där...

UPPBÅD!

Gruppen (nu troligtvis beväpnade) beger sig påhejade av Östling till huset för att söka igenom Mårtenssons rum. Därinne kan de göra en del intressanta fynd. På skrivbordet hittar de bland annat de foton som Åtting tog på båten i Varbergs hamn. (Om någon i sällskapet varit särskilt vänlig mot fröken Palm, är dennes ansikte bortskuret på samtliga kort med den skalpell som ligger jämte).

Undersökningen avbryts av ett vilt tumult på övervåningen. (Detta tumult hörs från utsidan om de inte beger sig till Mårtenssons rum eller om någon är påväg upp för att hämta något eller liknande.)

En mansröst vrålar i skräck och saker faller i golvet.

När de störtar uppför trappan ser de i skumrasket hur Mårtensson kämpar förtvivlat mot den vedervärdige medicinmannen (Handout #15) som kopplat strupgrepp om den förstnämnde. Ett vidrigt mörker skjuter ut från händerna och omsluter den dödsdömda mannen. De ser med fasa hur hans hud och hår vitnar och hur den svarta auran som omsluter dem båda vidgas och återvänder till Medicinmannen. Mårtenssons döda, vita, krumma kropp segnar långsamt mot golvet och landar med ett ljudligt krasande ljud.

Om en ensam obehäpnad stackare begivit sig upp riskerar även denna att falla offer för afrikanen, men om en stor styrka (eller en gevärsbeväpnad man) stormar upp väljer denne att fly. Vigt och snabbt kastar han sig mot kortsidans fönsterruta och försvinner i ett kristallregn mot marken för att sedan uppslukas av dimman och försvinna. Den som eventuellt skulle försöka hinna skjuta eller försöka bruka våld mot demonen har inget att hämta då denne nu inte tar någon som helst skada från fysiskt våld.

I den dödes fickor finner de ett märkligt maskinskrivet brev författat av skurken Östling (Handout #8) och i säcken jämte kroppen ligger den vidriga fetischen. (Handout #10)

Med hjälp av dessa ledtrådar förstår de troligtvis hur saker och ting ligger till. Lyssna noggrannt till diskussionerna som följer och försök modellera slutet efter dessa.

UPPGÖRELSEN

Medicinmannen rusar osedd genom dimman och smälter återigen ihop med Eugen Östling. Mästaren är nära nu och det börjar att dra ihop sig mot offer. Östling tvingar med hjälp av en näsduk Kloroform upp sin gisslan (fröken Palm, Werner, Dagmar Sundin och/eller någon gruppmedlem) i det östra fyrtornet, där det slutgiltiga offret skall ske. (Det kan naturligtvis även ske på någon annan dramatisk plats...)

När gruppen kommer ut på gårdsplanen är alla försvunna. Det är bara gubben Matsson som sitter på sin farstubro och pekar med ett knotigt finger upp mot det östra tornet. (Eventuellt kan någon av de övriga öborna som inte tagits som gisslan dyka upp som skuggfigurer döda eller levande i dimman som lite extre skräckeffekter)

Molnen ovan dem cirkulerar nu allt snabbare runt denna plats

och havet är ursinnigt och svart.

Två skepnader visar sig i det rödvita skenet från fyren. Det är Östling och hans gisslan. I det röda skenet från fyren ser man tydligt ett trettiotal skuggor avteckna sig i dimman från Östlings kropp. Han har nu antagit en smått omänsklig skepnad med gråaktig hy, kolsvart hår, svarta tänder, ögon och naglar. Han ser totalt vansinnig ut och håller sin gisslan som en mänsklig sköld framför sig. Med stark och myndig röst ropar han: *"Stanna där ni är era uslingar! och kräla i stofiet inför skuggmästaren Nyogtha!"*

"Ni kommer nu att få bevittna någonting fantastiskt mina vänner! Ha ha! Ni kommer att få skåda den mörke mästarens uppenbarelse och ni kommer alla att slukas av hans enorma vrede! Era idioter! Förstår ni inte att ni blivit lurade! Ha haaa! Fast förstås, Han kanske skonar era usla liv eftersom ni lagt grunden till hans ankomst! Fall på knä, nu i denna stund och överlämna era själar till skuggmästaren!" Han fortsätter att skandera om Nyogthas storhet. Om någon avbryter eller replikerar vredgas han. *"Tig du din krälände lilla mask, nu är det jag som talar! Nyogthas utsände!"*

Ingenting de säger kan tala honom tillrätta (Han kan dock avslöja intressanta och tidigare hemliga fakta för dem) och han håller sin omtöcknade gisslan skrämmande nära kanten till tornet.

Att lyckas kräver en smart plan. Ett (tänkligen dåligt) alternativ kan vara att Harry Dammer prickar Östling med ett precisionsskott från ett jaktgevär eller pistol, exempelvis från det andra fyrtornet. (Detta med mycket stor risk att träffa gisslan). Ett annat är att någon smyger upp osedd i trappan och försöker övermanna Östling (också det riskabelt både för smygaren och gisslan), det tredje och bästa alternativet (Om man nu inte bara vill avvakta och invänta sitt öde) är att hala fram, eller nämna, fetischen. Då blir Medicinmannen/Östling märkbart skakad. *"Var har ni stulit den era usla hundar! Kom genast upp med den!"* Nu kan de börja ställa krav på att gisslan skall frisläppas, samt kanske få en chans att övermanna Östling. Alla tänkbara situationer kommer dock sannolikt att sluta på samma sätt.

NYOGTHA ANLÄNDER

Marken skakar kraftigt och alla omkringstående slås till marken. En tjock svart aura omsluter Östling och för ett ögonblick är det Medicinmannen som står där. Från det ursinniga havet väller ett enormt mörker fram från alla väderstreck. Detta organiska mörker stävar fram över någon meter över havsytan och närmar sig med hög hastighet tornet med professor Östling. Den vidriga massan omsluter alla närvarande som kastats till marken och genomsyras av dess primitiva känslor uppbyggda kring hat och vrede. Molnen på himlen cirkulerar nu med enorm hastighet ovanför dem. Darrande av fruktan kan åskådarna se hur mörkret tränger in i Östlings kropp genom alla kroppsöppningar och ett vidrigt gurglande triumf(?)vrål från Östlings strupe ekar vida omkring. För

några sekunder blir allt kusligt lugnt och tyst och det finns chans för den som vill (och vågar) att agera. (Text med att slå sönder fetischen - allt fysiskt våld mot Östling är verkningslöst)

Några sekunder senare vänder Östling blicken mot skyn och ur hans vidöppna mun strömmar det vidriga mörkret upp mot molnens centrum. Hans kropp faller livlös till marken. Om fetischen slagits sönder försvinner medicinmannen skrikande tillsammans med de förlorade själarna och skuggmästaren upp i skyn. Om inte slinker han snabbt ut ur Östlings mun och flyr som en skugga snabbt tillbaka till sin träboning där han förbereder sig för att besätta nästa stackare. Den som först vidrör den eller kommer i dess absoluta närhet råkar ovetandes ut för något som i framtiden kommer att bli ytterst fatalt och ödesdigert.

Efter att Nyogtha lämnat Nidingen spricker molnen upp. Stormen bedarrar och dimman lättar. Skakade överlevande irrar förvirrade och halvgalna omkring i förödelsen och kan se hur gubben Matsson mödosamt hasar fram till flaggstängen och hissar den svenska fanan.

EPILOG

Efter sextio år av fasansfulla mardrömmar insåg den gamle mannen att det äntligen var över. Ända sedan den ödesdigra dag som han med fem kulor tog livet av fyrvaktare Antonsson har han tvingats framleva varje dag på ön övertygad om att mörkret inte på något sätt skingrats.

De senaste dagarna hade medfört fruktansvärda konsekvenser för alla inblandade. Människoliv hade gått till spillo och många själar hade permanent förvirrats till oigenkännlighet. Ändå kunde den gamle mannen inte känna annat än tackamhet och lättnad när han mödosamt reste sig ur rullstolen. Med ett knappt synligt leende på läpparna vände han sitt rynkiga anlete mot skyn där de svärtade molnen skingrats och där solen nu visade sin varmt glödande skiva mot honom. Med några hasande steg tog han sig fram mot flaggstängen som gisten och krokig sträckte sig mot himlen. Långsamt vecklade han ut tygstycket han krampaktigt hållt i sina knotiga och darrande händer, och gjorde omsorgsfullt fast den blågula fanan.

Med ett uppbringande av sina sista krafter lät han sedan den fladdrande rektangeln sväva uppåt. De svåra och mörka åren var nu ett minne blott och samtidigt som flaggan nådde toppen släppte han taget om sin egen själ. Fyrbiträde Mats Matsson föll ner och dog på Nidingen med de två svarta fyrtornen som enda vittnen en märklig höstdag i september 1941.

ÖVRIGA HÄNDELSE

Här följer några av de episoder och händelser som kan infogas under scenariots gång. Händelserna kan betraktas som optionella, då scenariot vid tidspress kan genomspelas utan att de används:

SAMTAL FRÅN GOTTFRID 1

(Bör inträffa före andra natten)

När någon i sällskapet passerar radiorummet hör han en röst som kallar. "Hallå, hallå! Är det någon där?" Naturligtvis är ingen i personalen i närheten. Ropen fortsätter tills någon svarar.

"Hallå! Det är Gottfrid! Gottfrid Rundin från Onsala! Hur går det för er på Nidingen?" Utan att ta direkt notis om svaret fortsätter han på ett ytterst enerverande sätt. "Hur är vädret? Hur gick båtresan? Har ni hittat skatten än? Har ni hälsat professor Nordling från mig?" osv... Om den som svarar på samtalet är artig och låter honom hållas utan att stänga av kommer dock en liten belöning. "Jo jag skulle berätta om en lite skum sak som hände häromdan. När jag som vanligt var nere på torget och spankulerade så antastades jag av en ytterst ohövlig man med vildsint utseende. Först fruktade jag att han skulle råna mig, men det var ju mitt på dagen och det var fullt med folki närheten så jag lugnade mig snart. Hursomhelst så började han fråga en massa saker om vad jag kände till om Nidingenexpeditionen och en massa annat trams." Sedan fortsätter han: "Ja jag sa ju inte något som ingen annan redan känner till. Jag menar jag har ju redan stött på folk som talar om den stora guldsalten på Nidingen. Nåväl jag tänkte att jag skulle varna er för han såg stor och farlig ut." Om Rundin blir tillfrågad beskriver han en person som snabbt kan identifieras som Pelle Åtting. Sedan önskar han dem åter lycka till och signalerar Klart Slut.

GOTTFRIDS ANDRA SAMTAL (ANGÅENDE SMITH)

När någon i sällskapet passerar radiorummet hörs åter en bekant röst. "Hallå! Hallå! Det är Gottfrid Rundin som talar! Är någon där?"

Efter att ha avklarat de sedvanliga "artighetsfraserna" kommer han till saken. "Jag samtalade under dagen med min gamle vän Tage Bäck på Onsalahalvön. Han berättade att han haft en fel-parkerad Ford stående i ett buskage vid sin tomt i närheten av båthamnen under nästan två månaders tid. Sist han såg något av bilen var i början av augusti. Mystiskt, eller hur? Nåväl, jag har undersökt lite å era vägnar. Visst är det lite skumt? Bilen tillhör nämligen Hans Smith och han är väl en deltagare i er expedition?"

Detta kan få sällskapet uppmärksammade på Smiths tragiska öde.

Frågar de runt på ön så säger alla att han reste hem i början av augusti. Östling berättar att han rest den 3:e augusti för att hälsa på släkt och vänner i Västergötland. Vart påstår han sig inte veta. Frågar de berättar han att det var biträde Werner som körde honom till bryggan i Onsala där han skulle ta bilen till Varberg.

Förhör de Werner kan han berätta att han kommit överens med denne att hämta honom på samma plats för transport tillbaka till Nidingen den 4 augusti på kvällen och att så också skett. Ingen öbo påstår sig dock ha sett honom dyka upp. Eventuellt försöker Östling kasta misstankar över Werner och

få henne att framstå som en lögnare eller i värsta fall mördare. I sådana fall kan han plantera "bevismaterial" som t ex Smiths glasögon som de kan finna i Werners rum eller i närheten. Om någon verkligen vill gå till botten med historien kan man kontakta släktingar eller andra kontakter via telefon. De kan verifiera att han inte hörts av sedan den 4 augusti. Man kan också ta sig in till Onsala för att undersöka bilen. Den visar sig dock vara tom och utan intressanta detaljer.

VULKANUTBROTT!

Gubben Matsson dyker plötsligt upp på något oväntat och omöjligt ställe. (Uppe i fyrtornet, nere i en källare eller på någons rum)

Där uttalar han med klar stämma: "Krakataus vrede fick honom att visa sitt rätta jag!" Därefter kan han tänkas upprepa "Krakatau" ett antal gånger. Han hänvisar naturligtvis till naturfenomenet med det röda skenet som 1883 avslöjade att den besatte fyrvaktaren hade flera skuggor. (något sällskapet kan dra nytta av när de eventuellt skall försöka avslöja Östling i slutet.)

De lärda i sällskapet kan dra sig till minnes information om händelsen med vulkanen Krakatau och efter eventuell efterforskning i professor Hammar medförda böcker hittar de en del matnyttigt. (Se handout #4)

GUBBEN MATSSONS ÖVRIGA FASONER

Som tidigare nämnts dyker den gamle mannen upp på de mest märkliga platser dit han omöjligtvis borde kunna tagit sig.

Där kan han komma med ledtrådar och tips. Med sin käpp kan han till exempel han mödosamt upp Nyogthas symbol i gruset för att sedan snabbt radera detsamma. (Visa handout #14 i några sekunder och göm den sedan snabbt.)

NÅGRA ANEKDOTER OM LIVET PÅ NIDINGEN

Dessa små berättelser kan infogas för att öka stämningen och berättas av öborna vid lämpliga tillfällen:

"Jag minns förfärlig historia, för sådär 20 år sedan. Det hände sig att en livbåt flöt iland med fem stycken besättningsmän. De kom från ett betongfartyg som sprungit läck. Två man hade drunknat då de försökte gå i livbåten och kocken hade hamnat i vattnet och drivit bort med en planka under var arm, utan att de andra kunde göra något. De övriga höll sig kvar på kommandobryggan som hade lossat när fartyget sjönk. Kaptenen samlade in alla knivar, det var bara en matros som höll utkik uppe vid skorstenen som vägrade lämna ifrån sig sin. Men efter ett halvt dygn så började han bli omtöcknad av hunger och kyla, så han ville ta livet av sig. Så han tog fram kniven och skulle hugga den i hjärtat. Men han var medtagen och hade så tjocka kläder på sig, att han inte orkade. Då ropade han: "Det går fortare så här!" Och så skar han halsen av sig, från det ena örat till det andra. På morgonen dagen efter olyckan fick de kvarvarande syn på

Nidingen och tog sig i land. Men den döde matrosen satt fastfrusen kvar vid skorstenen."

"Det var mycket tragiskt för fyrbiträdena Gustaf Berg och Johan Andersson. De hade eldat i spisen och lagt sig för att sova, utan att tänka på att spjället var stängt. De dog av kolosförgifning."

"När Lilleland dyker upp så har det ansetts ha en magisk betydelse, och ansågs vara ett tecken på hur vädret och fiskeresultatet skulle bli."